

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akhaha Loto OYNAYIN 5000 LİRAYA KADAR KAZANIN

Akhaha

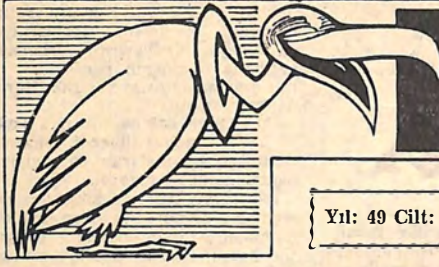
**Hayatınızın
her devresinde
huzur
ve güven**

**içinde
olabilmeniz için...**

tasarruflarınızı

AKBANK ta
toplayınız.

AKBABA

Yıl: 49 Cilt: 21 Sayı: 36 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 25 Ağustos 1971 * Fiyatı: 125 Krş.

Rastgele

BUGÜNLERDE yurdumuzun bazı merkezlerinde acayip bir av var:

Anten avı!

Yetkililer, ellerinde bulundurdıkları televizyon cihazlarını kaydettirmeyen ve yıllık ücretini ödemeyen yurttaşlarımızı adaletin amansız pençesine teslim etmek üzere damlarda saçaklarda anten aramaktalar.

Bildirildiğine göre Türk televizyon yayını yapılmayan bölgelerimizde bile —yani TRT'nin az bir şey televizyon yaydığı Ankara'nın dışında kalan her yerde— birçok vatandaşımız kaydettirme ve ödeme görevlerini kuzu kuzu yapmışlar. Yurdumuz ölümleriyle epeyce yüklü sayılması gereken bu ücreti, yalnız İstanbul'da şimdiye kadar yatırmış kişilerin sayısı 50 bin civarında.

Ama bu işe yatmayan ve parayı yatırmayanların da bulunduğu tahmin ediliyor. İşte onların varlığı —eğer bayrak çekercesine dam üstüne belirti dikecek kadar ihtiyatsız iseler— antenler sayesinde keşfedilecek.

TRT Genel Müdür Yardımcısının yaptığı açıklamaya göre, bununla da yetinilmeyerek gizli televizyon cihazlarının sokaklarda dolaştırılacak teknik araçlarla bulunması yoluna gidilecek, ayrıca vatandaşların ihbarları da değerlendirilecektir.

Her spor dalı gibi avcılığın da birtakım kuralları vardır. Kekliği uçarken saçmayla vurursanız kimse bir şey diyemez ama yuvasının çevresine mayın döşeyerek yahut helikopterle kovalayıp napalm ile kavurarak yakalamaya kalkarsanız centilmenlik dışına düşmüş olursunuz.

Sevgili TRT'nin bu anten keşifli, teknik araçlı, ihbar değerlendirmeli vatandaş avının bize biraz o biçim «kural dışı» göründüğünü saklayamayacağız.

Almadan vermek ancak Tanrı'nın gösterebileceği bir mucizedir elbette; devletin yaptığı hizmetlerin karşılığını vatandaştan istememesini kimse bekleyemez.

Ama, yaptığı hizmetlerin!

Ya yapamadıklarının da karşılığını istemek? İsteğe uymakta gecikenlerin avına çıkmak? Vatandaşların birbirlerini ihbar ederek bu avı yardımcı olmalarını beklemek?

İşte bu tuhaf bir av. Meraklısına «Rastgele!» diye hayır duası etmek güç.

Kirk yıllık berberlere jübile yapılacak. — Gazeteler —

— Ben de kirk yıllık traşçıyım!..

Hemen belirtelim ki yalnız TRT'yi ve onun bugünkü yöneticilerini eleştirmekte değiliz. Günümüzde onların da çeşitli imkân darlıklarıyla karşılaşmakta ve güç sorunlara çözüm aramakta oldukları bellidir.

Asıl üstünde durulması gereken soru şu bizce:

— Bazıları bizden çok daha yoksul ülkeler olan bütün komşularımızda uzun yıllar önce yapılan bir iş bizde niçin bugüne kadar gerçekleştirilmedi? Zenginden çok yoksula yaradığı, eğitimi hızlandırdığı, ekonomik hayatı canlandırdığı bilinen televizyon niçin bir türlü getirilemedi yurdumuza?

İşin kötüsü, bu tek bir ihmal olmayı değil, gelip geçmiş iktidarların ülkemizdeki genel tutumlarının sadece bir örneğidir.

Televizyonsuzluk neyse... Birçok

bölgelerimizde ve merkezlerimizde su akmaz, elektrik yanmaz, kanalizasyon bulunmaz; doğru dürüst eğitim yoktur, sağlık hizmeti yoktur, sosyal güvenlik yoktur, yoktur oğlu yoktur.

Ama vergi? Rüsum? Ceza? Tahsilat? Suratı asık, gözü vatandaş derdine kapalı, kulağı yurtdaş yalvarmasına tıkalı memur? Ondan da bol bir şey yoktur.

Böyle davranan kişilerin tutumu dilimizde şu deyimle anlatılır:

— Alacağına şahin, vereceğine... Arkasını getirip de söz konusu kuşun adını yazmaya kalemimiz varmıyor.

Zira Türkiye Cumhuriyeti devletinden söz etmekteyiz. Bu devletin onuru hepimizin haysiyetidir.

Devletine saygı duymayan yahut isteyip de duyamayan kişinin ke-

dine saygısı da yara almış sayılır. Kendi gözünden düşmüş insanlar ise ne ekonomik kalkınmayı başabilirler, ne de herhangi bir başka büyük işi.

Sayın Başbakan Erim geçenlerde ekonomik durumdan söz ederken şöyle demişti:

— Devletimizi müflis tüccar durumundan kurtarmak zorundayız.

Doğrudur. Ve yalnız ekonomi alanında değil, her konuda öyledir.

Her konuda haysiyeti yüzde yüz korunması, bütün «müflislik» özelliklerinden kurtarılması gereken devletin saygıdeğerliği —kişilerini gibi— şu temele dayanır:

İşini iyi yapmak, bütün görevlerini eksiksiz ve zamanında yerine getirmek, hakkını ondan sonra aramak.

Şu televizyon serüveni hepimizin kulağına küpe olsun. Akıllıca planlama ve hesaplı uygulamayla yurdumuzda çoktan TV şebekesi kurulmuş bulunabilirdi. Şimdi vatandaşlar aldıkları hizmetin karşılığını seve seve öderlerdi. TRT yetkilileri de kedilerle birlikte damlarda avlanmakta olmazlardı.

Bundan sonraki hesaplarında kitaplarında bütün yöneticilerimiz «Rastgele!»

AKBABA

SEVGİLİ OKURLARIMIZA

Son zamanlarda elektrik, renkli ve siyah mürekkep, nakliye ve özellikle kâğıt fiyatına büyük ölçüde zam yapılması, AKBABA'nın maliyetini satış fiyatının üstüne çıkarmıştır.

Bu durum karşısında, 1 Eylül 1971'den itibaren AKBABA'yı 150 kuruşa çıkartmak zorunda kalıyoruz.

Tek tesellimiz, bu zammı kârımızı çoğaltmak için değil, zararımızı azaltmak için yapmış olmamızdır.

Daima sevginizle, itimatınızla övünen AKBABA, bu acı şartlar içinde de yine o güzel sevgiye, o büyük itimada güveniyor.

AKBABA

Muzafer İzçü

Boşanma davası

HÂKİM, önce dâvacı olan erkeğe sordu:

— Söyle bakalım, karından boşanmak istiyormuşsun, neden? diye. Adam, karısının gözlerinin içine şöyle bir baktıktan sonra anlatmaya başladı:

— Efendim, dedi, karımla sekiz yıllık evliyiz. Bu sekiz yıllık evliliğin sadece bir yılı mutlu geçti, yani daha doğrusu ancak bu bir yıl içinde karım benimle ilgilendi.

Hâkim:

— Sonra başkalarıyla mı ilgilendi? diye gözünün üstünden bakarak sordu.

— Değil efendim... Aramıza ilk kez Minnoş karıştı.

— Kim bu Minnoş?

— Kedi efendim...

— Her kadın kedi besleyebilir, bunun ne sakıncası var ki?

— Öyle değil hâkim bey, Minnoş tam anlamıyla aramıza karıştı. Bir gün eve geldiğinde, karım:

«Bak bak bak, dedi, sütçü bana ne güzel bir kedi getirdi.»

Ben de ona:

«Ooo, çok güzel!» dedim. O günden sonra bizim hanım insanlığını, kedi de kediliğini bilmedi. Yani ya efendim, haydi vazgeçtim, Minnoş'la yanyana oturup yemek yememizi, başladı bu kez Minnoş yatağımıza da girmeye. Kendisine çok söyledim:

«Hanım, bu kedinin ikimizin arasında ne işi var?» diye. Bana her defa ında:

«Aaa şekerim, havalar o kadar so-

ğudu ki, Minnoş dışarda yatarsa hasta olur, hem hayvancık bizim gibi yorgan kullanmasını bilmiyor ki» dedi.

Kedi, her zaman yorganımızın içindeydi hâkim bey... Söylemesi a-yıp, insanız, yani insanın bazan karısıyla sevişmek de canı ister. Valahi kolay değil hâkim bey, yarı çıplak, yatağın içinde sivri tırnaklı bir kediyse, insanın karısıyla sevişmesi. Sevişiyor muyum, yoksa kediyse mi boğuşuyorum, ben de bilmiyorum. Her tarafım tırmık içinde kalıyordu. Karımı şöyle bir yakalamak isteyim, sanki kendisiyle oynuyormuşum gibi, hoop sığıyordu kedi kalçamın üstüne. Tutunuyor tırnaklarıyla etime, indirebilirden indir. Gerçi şöyle bir tokat atıp indirmek de var amma, bu kez karım, beni bırakıp kedinin yanına koşacak:

«Ay Minnoşuum, bir yanın incindi mi Minnoşuum, zalim adam sana ne yaptı Minnoşuum» diye. Onun için biz buna razı olduk efendim. Bir keresinde de az daha kedi katili olacaktım efendim. Dedim gibi insanız efendim, insan heyecanlanıyor. Ben, karımın saçlarını tutmuşum zannıyla, kedinin kafasını sıkı sıkı bir etmişim bir gün efendim. İşte o zaman, o heyecan arasında yediğim tırnak, canıma işledi efendim. Sonra efendim, Minnoş neyse ne, bir gün bir baktım evin içinde bir köpek dolanıyor efendim.

«Hanım bu neee?» dedim.

«Bizim sütçüye tembih etmiştim, o getirdi, baksana ne sevimli?» dedi.

Sevimli dediği köpeği bir görseniz efendim, bu yaşınızda korkarsınız. İki kocaman kulak, bu kulakların arasında uzun bir yüz, ve her zaman hırlamaya hazır sivri dişli bir ağız... Neden bilmem, evin sahibi olduğum halde, daha ilk günden, ben onu sevmediğim gibi, o da beni sevmedi. Ne zaman eve adımımı atsam, bir hırlama, bir havlama... Ekmeğe elimi atarım hırlar, süt bar-

dağına elimi atarım havlar, tuvalete giderim, çıkıncaya dek, kapının önünde kıyametleri koparak evi ykar. Amma ben bir şey diyemem ki efendim. Kedi için olsun, köpek için olsun en küçük bir şey desem karıma, günlerce konuşmaz benimle... Köpek geldikten sonra, evin içi daha başka bir türlü cehennem oldu. İnanınız hâkim bey, karıma elimi atamaz oldum. Söylemesi ayıp efendim, insanın karısıdır, ara sıra elini atar, amma bu koca köpek her zaman sağında solumda. Şöyle karımın kalçasına olsun, yanağına olsun elimi atıversem, tamam, neydeyse, o, polis köpeğiymiş, sanki ben hırsızmışım gibi, havlayarak, hırlayarak üzerime atlar. Karımsa bu duruma katıla katıla güler. Göya ben köpekten kısıkanıyormuşum kendisini. Tam tersine efendim, asluna bakılırsa köpek kısıkanıyor karımı benden. Söylemesi ayıp efendim, bir gün bu azılı köpeğin elinden canımı güçlükle kurtardım. İnsanız efendim, bir gün yataktayız, karımla sevişiyoruz, dalmamız mı bu Reks içeri. Korkuyla yorganı başıma çekerken, biz köpeklerle ikimiz kalmadık mı içinde, ha söylemeyi unuttum, üçümüz, çünkü Minnoş da yatağın içindeydi daha önceden... Bir mucadele efendim, köpek beni yiyecek neydeyse... Karımsa çıkmış yataktan kalçasını tuta tuta gülmekten kırılıyor... İki hayvan, bir ben, nasıl olduk yorganın içinde boğuşa, yataktan çıktığımızda her tarafım, tırmık, ısırkı içerisindeydi... Yine söylemesi ayıp, arkadaşlardan da utanıyordum. Her gün, oram ısırmış, buram mosmor olmuş, kulağımın altı kıpkırmızı, alnımın ortasında iki diş izi, bu vaziyette çalışmaya yerime gittiğimde, arkadaşlara alay konusu oluyordum.

— Maşallah maşallah, diyorlardı boyuna.

Ama onlara diyemiyordum ki:

«Yahu bu ısırıklar, bu morartılar, kızartılar kedinin köpeğin işi» diye.

Sonra efendim, bu köpek yüzünden evde pijamayla gezmeye de hasret kaldım yıllardır. Ne zaman ayağıma pijamamı geçirsem, bir başlıyor havlamaya, bir başlıyor hırlamaya, nerdeyse pijamanın paçasından tutup orasını burasını yolacak. Karım da her zaman:

«Aaa Cafer, bak hayvancığın havlaya havlaya nefesi tükendi, çıkarıver canım şu pijamalarını da, giyiver pantolonunu...» diyordu.

Evdaki bu kedi ve köpekten çekmediğim kalmıyordu. Ben bunlara da katlanıyordum efendim... Bir gün bir baktım, bizim salonda bir kaz dolaşıyor.

Hâkim:

— Anlamadım? diye ordu.

— Kaz efendim.

— Şu bildiğimiz kazlardan mı?

— Evet, bildiğimiz amma, sizin bilmediğiniz kazlardan efendim. Da ha ilk gün kapıdan içeri girer girmez, bir tıslayıp, bir üzerime yürü-yüşü var, sormayın efendim. Zaten, ne Minnoş'a olsun, ne de Reks denen o köpeğe olsun kendimi sevdi rememişim ki... Kaz tıslayarak üzerime yürüyüp beni bir köşeye sıkıştırdığında, kedi ve köpek de ona yardıma gelmesinler mi? Kaldım ben üçünün arasında. Haydi kedi neyse ne efendim, ya o iri dişli Reks, ya tıs tıs öten kaz, canım kurtarılabilirsen kurtar... O arada, bir de yapışmasını mı kaz bacağıma? Kaz ısırmasını bilmezsiniz efendim, insanın etini şöyle sündüre sündüre ısırdığı için çok acır. Bağırımı-şım efendim:

— Ayteee! diye...

Karım, mutfaktan gelip beni öyle görünce ne yapsa beğenirsiniz? Yine elini kalçasına dayayıp yerlere yıkılırcasına gülmeye başladı. Yalvardım efendim, yakardım efendim, hiç olmazsa şu kazı salalım dışarıya, dedim.

«Olmaz, onlar benim arkadaşla-rım» dedi.

İlk günler kaz yatak odamıza girmiyordu. Sonraları o da girmeye başladı. Kedi, köpek, kaz, çok iyi geçiniyorlardı efendim, tek düşman-ları bendim. Kaz içeri girer girmez, karım:

«Sok başını yorganın içine gör-mesin seni,» derdi.

Sanki ben, karımın yanında kaçak bir aşık gibiydim efendim. O sıcak yaz günlerinde bile, tek kaz beni görmesin diye dakikalarca yorganın altında sırlıklam terlerdim. Sonra-dan karım, kalkar, onun yemini ve-rir, sonra, mutfak arasındaki özel kümesine götürürdü. Söylemesi ayıp insanız efendim, insan karısıyla se-vişmek ister, işte bir gün söylemesi ayıp sevişiyorduk efendim. Ben ne bileyim kazın birden içeriye girdi-gini, Allah düşman başına verme-sin efendim, üzerime çıkıp, didilme-dik yerimi bırakmadı efendim. Bi-raz sonra, yataktan mı çıkmıştım, yoksa harb meydanından mı çıkmış-tım belli değildi. Tam bir hafta ar-dımın üstüne oturamadım efendim. Arkadaşların da bu arada alay ko-nusu oldum efendim:

«Vah vah, yüzün boynundu, şimilide kalçaların mı yara bere içinde?» diyorlardı. Ne diyeyim efendim, boynumu büküp cevap vermedim.

Kazdan sonra efendim, bir gün e-ve geldim, bir baktım salonda ko-caman bir leğen, leğenin içinde bir ördek ve iki yavrusu...

Hâkim sordu:

— Bildiğimiz ördek mi?

— Bildiğimiz ördek amma, bu başka çeşit bir ördek efendim. Ha-ni hiç durmadan konuşan gevezekadınlar olur ya, onlar gibi, durmadan vak vak diye öten bir ördek... Aradan iki ay geçip yavruları da öt-mesini öğrenince, evin içi havraya döndü efendim... Amma hiç mi hiç şikâyetçi değildim ördekten. Şimdi kendi yok, Allahı var, bir günden bir güne rahatsız etmedi beni.

Hâkim:

— Yatak odasında mı? diye sordu.

— Şekere zam varmış...

— Şekere zam varmış...

— Şekere zam varmış...

Şeker, bir varmış...

... bir yokmuş!..

— Zam söylentisi çıkmaz şeker sıkıntısı doğdu. —

— Evet efendim... Allah korusun, bir de onlar dadansaydılar yatak odamıza, o zaman yatak odası değil, hayvanat bahçesine dönecekti efendim. Amma kaz, efendim isterseniz daha bundan bir hafta önce ısırışmış olduğu yeri çıkarıp göstereyim, beni mahvediyordu efendim. Yalvarıyordum karıma:

En mutlu insan

**Vedat
SAYGEL**

DERTLER çoğalıp da, evde olsun, yolda olsun, taşıta olsun, hattâ çarşıda pazarda olsun ö-nüne elen her şeyden şikâyet etmeye başlayınca, bir meraklı sardı içimi! Derdi, üzüntüsü olmayan mutlu bir insan bulma merakı...

Var mıydı acaba?
Kıvrandığımı gören dostlardan biri:

— Madem senin derdin de bu; var mı, yok mu diye kendini helâk edeceğine, araştırma yap birader, dedi.
— Bulunur mu dersin?
— Varsa, bulunur elbet.

Adam haklı. Bu kez başladım «Nereden ve kimden başlamam?» diye kara kara düşünmeye. Neyse ki kafası çalışan insan çok.

Öncekinden daha akıllı biri:

— İlahi, dedi. Keşke benim mutsuzluğum da seninki gibi olsaydı.
— Ne fark ederdi?

— Dünyanın en mutlu insanı o-lurdum! Şu saçmalığa bak sen... «Nereden ve kimden başlamam?» kararsızlığımı kendine dert yapıyorsun ha! Hiçbir şey bilmiyorsan kendinden, eşinden, çocuklarından başla.

Sahi... Bunu daha önce neden ben akıl etmemiştim acaba?

Hemen aynayı karşıma alıp ilk soruyu kendime yönelttim:

— Mutlu musunuz?

Tam ağzımdan okkalı bir küfür çıkacağı sırada, Allaha'n sol elim zamanında yetiştirdi de, dudaklarımı mü-hürleyiverdi:

— Kızma birader, dedim. Seni a-damdan saydık da, iki lâf etmek için karşımıza aldık. Sizce mutluluk nedir?

Ağzım bu kez sol elimden önce davrandı:

— Köpek s.... içine! Tatmadım ki ne olduğunu bileyim!

— Peki peki... Bir soru daha. Ama kızmadan cevap ver Allahaşkına: Sizce dünyanın en mutlu insanı kimdir?

— Akli hiçbir şeye ermeyenler... Delillerle, çocuklar yanı.

Delilerin mutlu oldukları iddiasına deliller bile gülerdi ama, çocuklara gelince iş değişirdi.

İlk karşılaştığım bacaksızın önüne çöküverdim. Yalınayak, başı-kak, kaldırıma, oturmuş nedense gözlerini oğustura oğustura ağlıyor. Susmasını beklemekten sordum:

— Mutlu musun?
Kesik kesik iç çekerek cevap ver-di:

— I-ıh, buralıyım.

«Mutluluk» sözcük olarak bile yabancı gelmişti demek. Örnekler vererek mutluluğun açıklamasını yaptıktan sonra gene sordum:

— Neden ağlıyorsun, mutlu ol-man için neyin eksik?

Sesinin bütün gücüyle:

— Topacım! diye zırlamaya başla-dı.

— Ne oldu topacına?

— Rıza amcamın oğlu kaçırıldı.

— Neyse, topaç işi kolay. Sen şu soruma cevap ver bakalım: Sence dünyanın en mutlu insanı kim?

Düşünmeden cevap verdi oğlan:

— Babam!

— Yaaa... Hiç derdi yok mu o-nun? Hiçbir şeye üzülmez mi, hiç bir şeyin sıkıntısını çekmez mi, kim-seye hesap verme zorunluğu duymaz mı?

— Cık, diye dilini damağında şak-lattı. Hepimiz ona hesap verimiz. Ca-nı ister meyhaneye gider, canı ister sigara içer, canı ister bizi döver!

Daha işin başlangıcında aradığımı bulmuştum galiba.

— Nerede bulabilirim babanı? Si-zin evin numarası kaç?

— Ne yapacaksın numarayı? dedi. Gelmişse, annemin imdat isteyen se-sinden bulursun bizim evi.

— Gelmemişse?...

— Karakolun karşısındaki meyha-nededir.

Koştum meyhaneye. Yalnız başına bir masaya çökmüş, şarap fıstıkla kafayı tıtsılıyordum! Selâmı çakıp oturdum karşısına:

— Dünyanın en mutlu insanı siz-siniz demek? İzin verirsiniz sorula-rıma başlamadan önce sizi şöyle do-yasıya bir seyredelim.

Bir süre ikimiz de birbirimizi seyrettikten sonra sordum:

— Sizce mutluluk nedir?

— Akşam olurken, insanın evde yolunu bekleyenlere ne yedireceğini düşünmemesi... Daha ay yarılanma-dan, ay sonunda alacaklılarla oyna-yacağı kovalamacayı hatırlayarak, günlerini zehir etmemesi... Sabah evden çıkarken «Bugün yolumuzu nasıl bulacağız acaba?» diyerek kis-metini aramaya gitmemesi...

— Sizin mutluluğunuz buradan ge-liyor demek?

Yarı alık, yarı sarhoş yüzüme bak-tı:

— Mutluluk mu?... Eğer bu canı-na yandığının hayalî mutluluksa, dostlar başına!

Yeni bir soruya başlamak üzere:

— Mut... derken sarıldı yakama!

— Efendi efendi, kendine gel! Ağ-zından çıkan kulağın işitsin, yoksa bedeline falan acımaz şarap şişesi-ni tepene indiririm ha!

Yumurtlamaya hazırlanan tavuk-lar gibi bir kez daha gıdıkladım:

— Mut...

— Ay, sen çıldırtırsın insanı! di-yerek yerinden kalkıp ceplerinin as-tarını dışarı çıkardı. Evde çocuk ço-cuk ekmek bekler, elektrik idaresi para bekler, ev sahibi yolumuzu bekler; gün bitmiş, cebimize mete-lık girmemiş daha; mutluluk dedi-ğin bu mu hiyar ağa!

Cevreden yetmişler kollarını tut-masaydı, yiyorduk şişeyi!

— Peki, dedim, sözümü geri alı-yorum. Şu an kimin yerinde olmak isterdiniz? Yani sizce dünyanın en mutlu adamı kim?

— Ha şöyle imana gel bakalım, di-yerek çöktü yerine. İnsan gibi sor, insan gibi cevap verelim: Dünyanın en mutlu adamı kim biliyor musun?

— Kim?

Nişan alırcasına gözlerini kısarak parmağını uzatıp bir yerleri işaret etti:

— Şu, bakkal olacak Ahmet herifi var ya, o işte!

— O demek?

— O ya... O küçükük dükkânı sa-yesinde büyük oğluna koca bir kam-yon aldı. Kızına kat hediye etti. Bü-tün bunlar yetmiyormuş gibi, çeş-menin yanındaki apartman inşaatı da onun.

Kalemî kâğıdı toplayarak bakkal dükkânına girip:

— Dünyanın en mutlu insanı ol-manız nedeniyle sizi kutlarım, de-dim.

Elindeki ilacı bir bardak suyun yardımıyla gövdeye indiren iri yarı bakkal, yüzünü buruşturarak sordu:

— Anladım, ne istediniz?

— Mutluluk... dedim de, sonunu getireceğim sözde.

Raflara şöyle bir göz atıp:

— Kalmamış, dedi.

Maksadımı anlatana kadar akla karaya seçtim. Anlayınca da:

— Onu söyleyen halletmiş, dedi. Sabahtan beri düşünmekten başına ağır giren bir kimse mutlu mu olur-muş?

— Vah vah... Neyi düşündünüz öy-le?

— Dert o kadar çok ki, diyerek sarıldı aspirin paketine. Hangisini söyleyeyim?

— Bir kaçını söyleyin yeter.

Dükkândaki sermayenin yarısı, veresiyeyle bağlanmış. Batmış para anlayacağı. Maliye şu kadar bin li-ranın battığını dinlemez, ister ver-gisini. Toptancı dinlemez, ister ala-casını. Şuraya bir bina yapayım da, onun kirasıyla açığı kapatayım de-dim, yirmi santim komşunun bahçe-sine kayılmış diye mühürlediler ya-pıyı! Bana geçen yirmi santimin pa-rasını vereyim, sat derim, komşu razı olmaz! Bir formülünü bulahm derim, kadastro yavaşmaz. Daha sa-yayım mı?

Aman yeter, dedim. Derdi bırak da, şu soruma cevap ver: Sence dün-yanın en mutlu insanı kimdir? Ki-min yerinde olmak isterdin?

— Hasan beyin yerinde olsam, beş kurban keserdim!

— Demek çok mutlu bir kimse?

— Çoook.

Mutluluğunun nereden geldiğini de bir solukta sıralayıverdi.

Adana'da pamuk tarlaları varmış. İstanbul'da mensucat fabrikaları varmış. Ayrıca Ada'da evi, şehir di-şında çiftliği, her modelden bir a-rabası varmış.

Bakkalın yanından ayrılmamla, Hasan beyi bulmam bir oldu:

— Duyduğuma göre, mutlulukta sizin üstünüze yokmuş, dedim.

Acı acı güldü:

— Ben sana bütün mutluluğumu, bütün servetimi vereyim, sen bana yiyeceği bir lokma ekmeği bulmak-tan başka tasası olmayan, iç ve dış hiçbir soruna beynini yormayan bir baş ver, tamam mı?

Bir de öğrendim ki, mahvolmuş adam! Tarlayı sel almış, piyasadaki dalgalanmalar yüzünden fabrikası kapanmış! Milyonlara malolan bir dert içinde yanı!

— Peki, sizce dünyanın en mutlu adamı kimdir?

Şoförüne döndü:

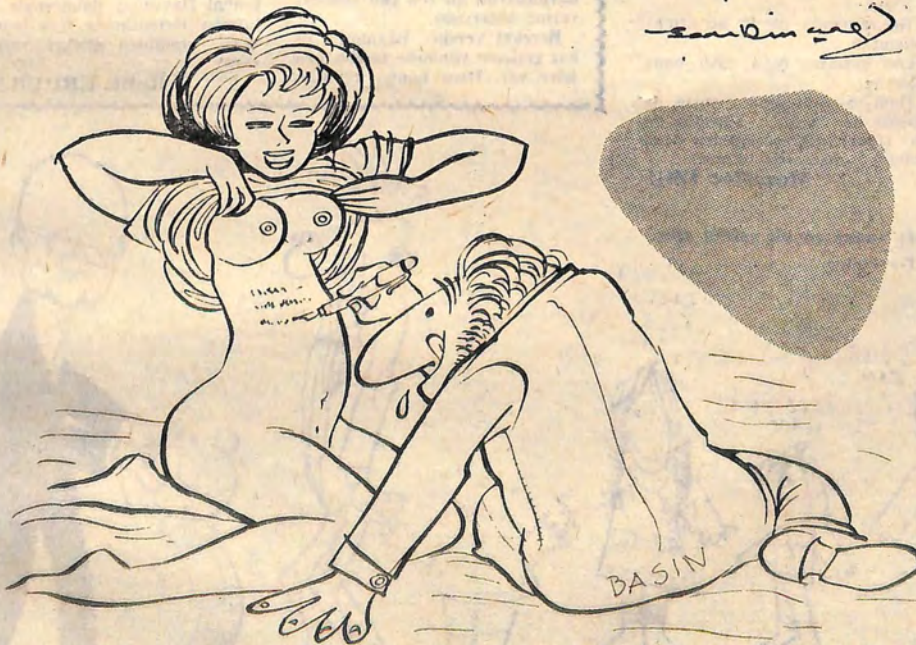
— Götürüver beyi!

Son model arabada paşalar gibi giderken, yangın yerini andıran bir yerde durduk.

Duvar dibindeki karaltıyı işaret e-den şoför:

— İşte, orada, dedi. Adı, Ne-cip'tir.

Çekti, gitti. Hava karanlık, duvar

Kâğıt fiyatları arttıktan sonra!..

dibindeki karanlık, bir korku girdi içime! İki adım geriden:

— Necip bey, diye seslendim.
— Buyrun, diye cevap verdi biri.
Sokuldum, bir hasır parçasının üstünde iki büküm olmuş, ispirto içen iki karaltı!

— Necip beyle görüşmek istiyordum, diye kekeledim.

— Necip, bu! diye ikinci karaltıyı gösterdi diğeri. Ne yapacaksın onu?

— Bazı şeyler soracaktım.

— Sor bana.

— Kendilerine sorsam?...

— Duymaz!

— Soracaklarımı yazsam?...

İspirtoyu ağzımı silerek cevap verdi diğeri:

— Görmez!

— İşaretle falan?...

— Konuşmaz! Bizim Necip hem kör, hem sağır, hem dilsizdir!

Elimdeki kâğıdı kalemi cebime sokarak:

— Durun öyleyse, dedim. Ben de size sığınıyorum. Zira Necip beyin gerçekten dünyanın en mutlu insanı olduğuna ben de inandım!

Çekilip hasırın üstünde yer açarken:

— Madem öyle, buyur, dedi.

Hasıra kuruldum, ispirto şişesine sarıldım. Fakat mutluluğa bunlar yetmiyor ki... Kör, sağır, dilsiz nasıl olacağız? Şimdi de onu düşünüyorum işte!

Vedat SAYGEL

KIR GERİLLASI!

AYNA SORUNLAR!..

— Ne o, canın sıkılıyor galiba?...
— Sorma birader!...
— Ne oldu ki?...
— Şu bizim oğlana canım sıkılıyor.

— Ne yapıyor?

— Hiçbir şey.

— Öyleyse nesine sıkılıyorsun?

— Hiçbir şey, dedimse, okumuyor. Ona üzüliyorum.

— Nasıl okumuyor?

— Yahu, üç yıldır birinci sınıfta daha.

— Üniversitenin birinci sınıfında mı?

— Ne üniversitesi be!... İlkokulun birinci sınıfında.

— Üzme canımı!...

— Nasıl üzmem?... Ne olacak bu oğlan?...

— Ya futbolcu ya da film yıldızı.

— Anlamadım?...

— Okumadığına göre, iyi gol atıyorsa futbolcu, iyi yumruk atıyorsa film yıldızı olur.

— Bunlar için okuması şart değil mi?...

— Yok canım!... Hem ben sana bir şey söyleyeyim mi... Öyle fazla okumak da, pek iyi bir şey değil artık.

— Ya ne yapmalı?...

— Tahsil dediğin, lisede bitmeli. Üniversiteyi kaldırmalı.

— Sebep?...

— Böyle yapacak olursak, çeşitli yararlar sağlarız.

— Ne gibi yararlar meselâ?...

— Bir kere, üniversite kalmadığına göre, üniversite derdi diye de bir şey kalmaz. Yok efendim, özerk mi olsun?... Bilimsel özerkliği olsun da, idari özerkliği mi olmasın?... gibi tartışmalar biter. Sonra, «Ay bizim çocuk üniversiteye girdi. Vay bizim ki giremedi. Bu yıl üniversiteye giremeyenlerin durumu ne olacak?» gibi laflarla, yurt, kitap, burs sorunları da kendiliğinden ortadan kalkmış olur.

— Yani Üniversite Reformu kendiliğinden yapılmış olur, demek işiyorsun?...

— Hem de, üniversitesiz.

— Özel yüksek okullar sorunu da kendiliğinden çözülmüş olur.

— Çözülmek ne kelime?... Çözülür de, yeniden dolaşır.

— Bence yapılacak iş budur: «Bu memlekette lise bitene kadar okunur. Üniversite okumak isteyenler, para-

ları varsa, dış ülkelere gidip okurlar» diyeceksin. Bütün o üniversite sorunlarını ve öğrenci derdlerini, üniversiteleri olan ülkeler düşünsün artık. Bize ne?...
— Hay yaşı be!...
— Ne o, çok hoşuna gitti galiba teklifim?...

— Hem de nasıl... Epeyce neşelendim. Ama yine de canım sıkılıyor.

— Neden?...
— Duydun mu?...
— Neyi?...
— Tefeci, küçük çiftçinin kanını emiyormuş.
— Bak Allahın işine!...
— Tefecilik hakkında yapılan bir araştırmada, bu sonuçlar ortaya çıkmış.
— Yani?...

— Yani küçük çiftçi, tefeci kanını emmesine rağmen, onsuz olamıyormuş.

— İyi ama, acaba, çiftçi, tefeci kanını emdiği için mi onsuz olamıyormuş, yoksa çiftçi onsuz olamadığı için mi tefeci onun kanını emiyormuş?...

— Vallahi, araştırmada buna ait bir şey yok. Ama bana kalırsa, ikinci dediğin olsa gerek.

— Nasıl?...

— Küçük çiftçi, tefecisiz olamadığı için, tefeci de bundan yararlanıp, onun kanını emiyor olmalı.

— Peki, neden böyle oluyormuş?

— Banka mevzuatı yüzünden.

— Anlamadım...

— Banka mevzuatı, küçük çiftçiye yeterli kredi verilmesine elverişli değilmiş.

— Tefecilik mevzuatı elverişli miydi?

— Evet.

— Şu halde, öyle bir banka mevzuatı yapmışız ki, buna göre küçük çiftçiye kredi veremiyoruz. Çiftçi kredi için geldiğinde: «Mevzuat elverişli değil, sana kredi veremeyiz», diyoruz.

— Sonra?...

— «Tefeciye git», diyoruz.

— Ama tefeciye kredi veriyoruz.

— Tefecinin durumu banka mevzuatına uygun her halde.

— Şu halde banka mevzuatını, küçük çiftçiye değil de, tefeciye göre hazırlamışız anlaşılabilir. Peki, o sözünü ettiğin araştırma bu işe nasıl bir çözüm buluyor?...

— Banka mevzuatını değiştirmek gerekiyormuş.

— Nasıl?...

— Bankalar da tefeci gibi hareket edebilmek imkânına kavuşturulmuş.

— Tefecinin yerini banka mı alacak?

— Öyle anlaşılıyor.

— Fakat ben senin anladığımı anlamadım. Böyle bir değişiklik bana gereksiz gibi geldi.

— Neden?...

— Eğer tefecinin yerini banka alacaksa, bırakalım herkes kendi yerinde dursun. Tefeci, tefeci olsun, banka da banka.

— Neden?...

— Hadi diyelim ki, bankayı tefeci yaptık. Ya tefeciye ne yapacağız?...

— Onu da banka yaparız...

MEHMET ZİT

— Çiftçiler borçlarını ödeyemiyor. —

Dingirdemeyen Bişey...

AZİZ NESİN

Ne iyi etmişti de buraya gelmişti. Oysa, «Gürlütlü bir yere gidip başını dinlemelisin!» diyenlere kızmıştı. Neden ona herkes «Sessiz bir yere git, başını dinle bir kaç hafta...» diyordu? Bunun nedeni belliydi. Açıkça ona «Çok sinirlisin. Gittikçe de sinirlerin bozuluyor. Olura, olmaza, her şeye kızyorsun!» diyemiyorlardı da, ondan «Git bir yerlere dinlen!» diyorlardı. «Senin yüzünden evde dirlik düzen kalmadı. Git bir yerlere de evdekiler de başlarını dinlesin bir kaç gün...» diyemiyorlardı açıkça. «Deliye döndün... Sen bir yarı delisin... Bu çi dişle büsbütün delireceksin!» diyemiyorlardı. Bütün bunların yerine acırmış gibi davranışlarla «Dinlenmeye çok ihtiyacın var, çok çalışmaktan yoruldu... Git sessiz bir yere de başını dinle...» diyorlardı.

Sanki çevresinde kızılacak hiçbir şey yoktu, evinde, işyerinde onu kızdıracak hiçbir şey yapılmıyordu da, o, yarı deli olduğu için durup dururken sinirleniyordu. «Git, başını dinle!» derlerken, «Git başımızdan!» demek istiyorlardı.

Hayır, hiçbir yere gitmiyecekti ama, son iki aydır parmağını oynatmaktan bile üşenmesi, helâya gitmekten erinmesi, boynuna uyuklaması, çevresini bulanık ve ılık bir su

içindeymiş gibi anlamsız seyredişine nedendi? Muayene eden bir hekim arkadaşı, suskun bir yerde bir zaman dinlenmesi gerektiğini söylemişti. En iyisi bir yabancı uzman hekime muayene olma. Bunların hepsi evdekilerle ağız birliği mi etmişlerdi, neydi? O da, bir deniz kıyısında dinlenmesini salık veriyordu. Ayrıca ilaçlar da alacaktı.

Valizini aldığı gibi, işte bu güzel yere gelmişti.

Gazinin önündeki rıhtımda, ayaklarını yana açmış, elleri kalçasında, denizin ayna kırıkları gibi pır pır oynadığı ışıltılı mavisine bakarak geniş geniş solundu. Göğsü ne bir mavi serinliğine aktığını duydu. Oooh, ne iyi etmişti de buraya gelmişti. Yıllar var ki, dur dinlenmeden hiç arası çalışmaktan yorgun düşmüştü.

— Buyrun beyfendi, oda anahtarınız... Valizinizi odanıza bıraktılar. — Teşekkür ederim.

Kalçalarındaki ellerini ensesinde birleştirdi, ayak burunları üzerinde yaylanarak bir daha derin derin solundu.

Kendine bir günlük program tasarlardı. Önce odasına gider, elbise değiştirirdi. Sonra, şu güzel gazinoda denize karşı bir kadeh buzlu rakısını içerek öğle yemeğini yerdi. Yemeğin üstüne odasında bir güzel uyku çekerek. İkindütlü uyanır, denize girerdi. Denize girdikten sonra akşam serinliğinde balkonda uzun otururdu...

Odası da ne güzeldi. Odanın içi serin, balkon da sıcak... Tertemiz yatağa bakarken gülmüşü. Yatak çarşafının apak serinliğinde dinlenecekti. Yastığı elledi, sonra muncık ladi. Yorgun başını yastığın yumuşaklığına bırakacaktı.

Balkona çıktı. Hemen önünde pembe pembe açmış zakkumlar. Zakkumların ötesi geniş, yemyeşil çimen... Daha sonra renk renk güller. Otode boru çiçekleriyle kaplanmış bir kameriye. Önü deniz. Kapağı koy, denizi göl gibi gösteriyor.

Balkondaki koltuğa oturdu, oturmasıyla kalkması bir oldu. Sandalyenin ayakları dengede olmadığı için, sandalye dingirdiyordu. İşte en

sinirlendiği şeylerden biri de buydu. İyi ki başka bir hasır koltuk daha vardı balkonda. Ona oturdu. Bak şu tersliğe, onun da bir ayağı kısa... Bitirilmiş rahat oturulmıyor üstünde.

Denize, karşı kıyıya, önündeki çiçeklere baktı. Hiç bişeyin güzelliği kalmamıştı. Dingirdemeyen bir koltuk bulamazsa burası ona bir cennem olacaktı. Zile bastı. Gelen görevliydi:

— Koltukların bir ayakları kısa, dedi, bana sallanmayan bir koltuk getirin.

— Başüstüne... Adam, az sonra bir koltukla geldi. Oturdu koltuğa:

— Bu da öyle... Dört ayağı aynı boyda bir koltuk yok mu?

— Bir dakika efendim, ben şimdi düzeltirim onu...

Adam, hasır koltuğun kısa gelen ayağının altına, cıgara paketinin mukavvasını kıvrarak koydu.

Oturdu. Bu sefer de başka bir ayak kısa kalmıştı.

Kızgınlıkla içeri girdi. Sandalyeye oturmasıyla fırlaması bir oldu:

— Bu da dingirdiyor! diye bağırdı. Görevli, sandalyenin de kısa ayağının altına bir kaç kat yaptığı gazete koydu, ama yine sallanıyordu.

— Nedir bu yaptığınız? Sizin motelinizde dört ayağı eşit bi tek sandalye yok mu?

Adam: — Efendim, dedi, sandalyelerin ayakları hep bir boyda ama, yer düz değil de ondan...

— Bana verecek tabanı düz bir c. da bulamadınız mı?

Can sıkıntısıyla çıktı odadan. Gazinoya gitti. Hele bir karnını doyursun da... Denizi en iyi gören yerde bir masaya oturdu. Ama her kimildadıkça altındaki sandalye oynadı için, başka bir masaya geçti. O sırada, motelin bir görevlisi geldi:

— Odanızı değiştirdik efendim, dedi, buyrun anahtarınızı.

Garsona:

— Önce siz bana sallanmayan bir sandalye bulun... Ben böyle dingirdiyip duran sandalyenin üstünde yemek yiyemem...

— Başüstüne efendim, değiştiririm...

— Üç sandalye değiştirdiler, üçü de dingirdiyordu.

— Yer eğri de ondan olacak efendim, lütfen şuraya buyrun...

Dört yer değiştirdi. Hepsinde de masaların ayakları oynuyordu. Masanın alçak ayağının altına bi şey koyuyorlar, bu kez de öbür ayaklardan biri kısa kalıyor, masa yine dingirdiyordu.

Sinirden titriyordu. Hiç kimildamadan belki yemek yiyebilirdi. Kallp gibi oturdu sandalyeye. Balıkla rakı söyledi.

Balığı ayıklarken masanın üstünde bir zıngırtı başladı. Balığı bölme. ye çalışıkça sürahi zangır zangır titriyordu.

— Bu sürahinin dengesi bozuk! diye bağırdı.

Değiştirdiler. Ama bu kez de bardak zangırdıyordu. Kıcının altındaki sandalye, dirşeginin altındaki masa, önündeki bardak, tabak, her şey her şey titriyor, oynuyor, zangırdıyor, dingirdiyordu. Çok açtı ama sinirden yemek yiyemedi. Odasına gidip uyuyacaktı. Uyursa belki sinirleri yatışırdı.

Odasına gitti. Ceketini çıkarıp sandalyenin arkasına astı. Sandalye oynadı yerinden, yine dengesizdi. Artık burada hiçbir sandalyeye, hiç bir koltuğa oturmayacaktı. Soyundu. Sinirden tir tir titriyordu. Kendini yatağa attı. Bir ses: tı - kıt... Bu da ne? Kimildadı, yine o ses: tı - kıt... Öbür yanına döndü, beri yanına döndü, ne yanına dönse hep o ses: tı - kıt...

Karyola da dingirdiyordu.

— Delireceğim, gıdıracağım, diye bağırdı, yahu bütün dengesizler de hep beni mi bulur bel...

Kimildamadan yatarsa karyola da dingirdemezdi. Ama kimildamadan duramıyordu ki... Bi kez aklı takılmıştı karyolanın dengesizliğine. Kimildamadığı zaman da sinirden bütün vücudu ürüyor, o titredikçe karyola da dingirdiyip duruyordu.

Kalktı. Karyolanın kısa olan ayağının altına çoraplarını tıktı. Yattı. Yine dingirdiyordu karyola. Kalktı bir daha. Bu kez karyolanın başka bir ayağı kısa kalmıştı. Onun altına da terliğini soktu. Yine dingirdiyordu. Büyük bir kızgınlıkla döşegi karyoladan yere fırlattı. Yer döşeginde yatacağı. Yerdeki döşek de dingirdemezdi ya... Uzandı döşeye. Yine o ses: tı - kıt... tı - kıt... Gevşek musluktan hep aynı aralıklarla damlayan su gibi, insanın beynini oyucu bir ses: tı - kıt...

Kalkıp sesi aradı odanın içinde. Buldu. Üç ayaklı sehpa rüzgârda sallandıkça dingirdiyordu.

— Bana bu dünyada rahat yok!... diye bağırdı.

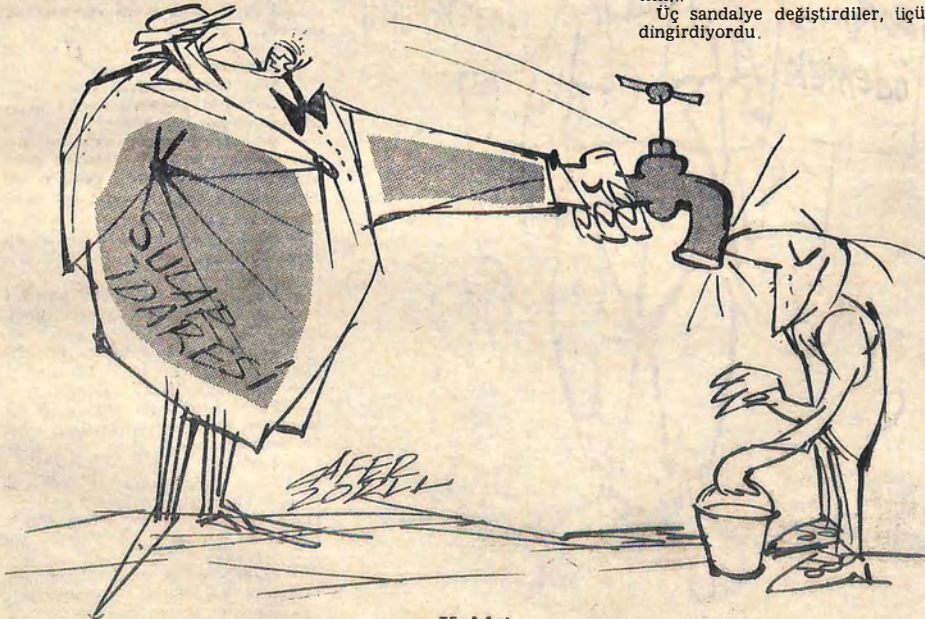
Giyinip çıktı odadan. Motelin müdürüne gidip:

— Burda dingirdemeyen hiç bişey yok mu? diye bağırdı.

Hesabını ödeyip valizini aldı eline, araba durağına yöneldi. Aaa, o da ne! Aksak aksak, yan yan yürüyordu, sanki bir ayağı kısalmıştı. Bunca yıllık ayaklarının aynı boyda olduğunu bilmese, dengesizliğin ayaklarında olduğunu sanabilirdi. Her halde ayakkabının tekinin öçesi aşınmış olacaktı. Sağ ayakkabısını çıkarıp tabanına, defterinden kopardığı kâğıtları koydu. İyi şimdi. İyi ama bu kez de öbür ayağı kısa kalmıştı.

— Sözde başımı dinlemeye geldim... Dingirdemeyen bişey yok ki... Her şeyin dengesi bozulmuş... diye söylenerek, dingirdeye dingirdeye gitti.

Aziz NESİN

— Kokla!..

HER
HAFTA
BİR
OLAY

ESNAF
GÜZELİ
SEÇİLİYOR

AMAN KARDES,
BUNLAR DA GÜZEL Mİ Kİ?
SANKİ HEPSİ
KİTLİKTEN
ÇIKMIŞ !..

ESNAF
GÜZELLİK YARIŞMASI

SAYIN ABLALARIM,
ABİLERİM ! ESNAF GÜZELİNİ
SEÇECEZ ŞİMDİ !..
İSTE EN KİYAK
PARÇALARIMIZ !..

İSTE LOKMAN HEKİMİN
"YEME DE YANINDA YAT !"
DEDİĞİ DİLBER !..

AMANIN GARDAŞ,
BU HALİS MUHLİS
.. AMASYA ELMA'SI !

BU BİZİM İŞİMİZE
GELMEZ !
YESİL LİMON
KADAR BİLEM
SUYU YOK !

LANGA
HIYARI
GİBİ
İPİNCE
VE DE
UPUZUN
BİR ŞEY !..

YA BUNA
NEDERSİNİZ
ABİLER...
SARI SEFTALİ'DEN
FARKSIZ !..

HEM DE
NE SEFTALİ !..

SEFTALİ Mİ
GÖRMEDİK
BUNCA YIL ?
BENCE
SEFTALİNİN
YARMASI
GEÇERLİDİR

DOĞRUSUN
AĞA !
SEFTALİ
YARMA
OLMAYINCA
AĞZA
DAT MI
VERİR ?!

İSTE
SİZE
"ÜÇ DİLBER
DAHA !..
SEÇ, SEÇ AL !..

BİRİNCİSİ
ACUR'A
BENZİYOR
SİP SİVRİ !..

İKİNCİSİ
TOPATAN
KAVUNUNDAN
FARKSIZ !..

ÜÇÜNCÜSÜ DE
TİPKİ MUSTAFA
ARMUDU !.. ÜSTLÜ
ZAYIF, ALTI
TOMBALAK !..

İŞ YOK BUNLARDA
BİZİM TABLALARA
GELMEZ !..

.. VE DE
EN BÜYÜK
SÜRPRİZİMİZ

CANINI
YİYİM,
SENİN HEMSİRE

KADINLIĞIN
ŞEREFLİYESİNİ
KURTARDIN !

HELÂL BE !
HER DÜKKANIN
BAŞ KÖŞESİNİ
DE YERİ VAR !..

SU KOLLARA,
ŞU BUTLARA
BAKIN !
FARKSIZ
VALLA

KARAMAN
KÖYÜNÜNDEN
FARKSIZ
VALLA

AMAN
BELEDİYE
NARH KOYMADAN
SEÇELİM AĞALAR

ESNAF
GÜZELİ

— İzinli olduğumu unuttun mu karıcığım?!

YEDİ

PAZARTESİ :

Kırış ama...

Bilirsiniz, gazetelerin sondan başa doğru okunduğu gündür «Pazar. tesii.»

Bütün dünyadaki sportif olayların öğrenildiği gündür. Gözler konuşacak, dertleşecek, bir gün önceki maçın tartışmasını yapacak tanıdık arar. Buldu mu da, halı hatır sormadan önce futbolu sorar: «Bizim takımı nasıl buldun?»

Çoğunluğa uymak için gelin, biz de futbola başlayalım haftamıza:

Brezilya'nın tınlı falcısı Veja, sezon açılırken şöyle bir kehanette bulunmuş:

«Pele, milli takımda yine oynayacak.»

Onu bırakın da söyleyin Allahaşkına: Bizim Vefa'nın hali ne olacak?

* * *

Bir de Pan Amerikan Oyunlarında kırılan rekor var: Küba'lı atlet 3 a. dımda 1740 atlayarak parlak bir zafer kazanmış.

Pek anlayamadık doğrusu. Ne zaman yapmış bu işi?

Amerika'ya girerken mi; Küba'dan tüyerken mi?...

SALI :

Hey gidi günler, hey!

Bir zamanlar «Milyon» dendi mi, harcamakla tükenmeyecek bir para birikimi gelirdi aklı.

Hele milyoner, parmakla sayılacak kadar azdı.

Ama bir lirayla, bir file dolusu erzak alındığı günlerdi. Bir milyonla dilerse şehirler kurardı kişi.

Şimdi hamdolsun milyoner bolluğundan geçilmiyor. Hangi gazeteyi elinize alsanız, bu sayın zenginleri.

mizle ilgili «Aldı - verdi» haberleri... «Kanlıca! milyoner dul, sevdiği film oyuncusunu elde etmeye çalışıyor.»

«Kantocu Meral, sonunda bir milyonerin oldu.»

«Şarkıcı A. D.'e İzmirli bir milyoner talip oldu.»

Para değerindeki şu düşüşe bakınız.

Milyonu sürdürün mü, hanlar hamamlar alırdın, apartmanlar fabrikalar kurardın gene de elinde kalırdı para; şimdi ancak gelin ve damat adayı seçiliyor milyona!

ÇARŞAMBA :

Kurban olduğum

Aldığımız üzere dünya borsalarında bir dalgalanmadır başladı gene.

Fransa güç durumda. İtalya güç durumda. Almanya güç durumda!

Neden?

Dolar düşerken, altın yükseliyor-muş da ondan.

Oh olsun paniğe kapılanlara! Lira dururken dolara bağlanırsan böyle olur işte! Kendi pike yaparken, altını göklere çıkarır.

Lira düşmez mi?

Düşmez kalkmaz bir Allah... Lira da düşer elbet.

Fakat altın yerinde sayarken bütün ihtiyaç maddelerinin yükselmesiyle bayram yapar millet!

DÜNÜN TAKVİMİ :

Ağustos 1970

Adalet Bakanı, işsizlere karga avlamalarını tavsiye etti. Uluslararası istatistiklere göre Türkiye, fiyat artışında dünya ikincisi.

22 adet sahte beyyüzü ele geçirildi.

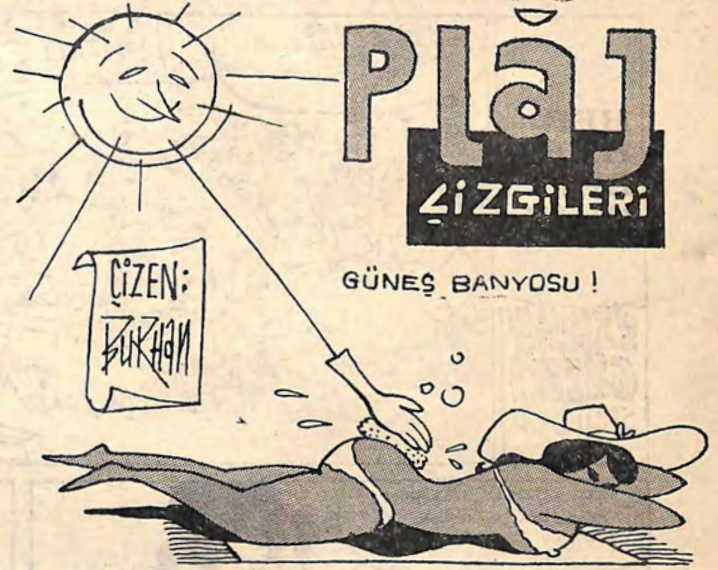
Devalüasyon ilân edildi, şekere, akaryakıtta, bütün gazına zam yapıldı.

Tekstil ürünlerine, havagazına zam geldi.

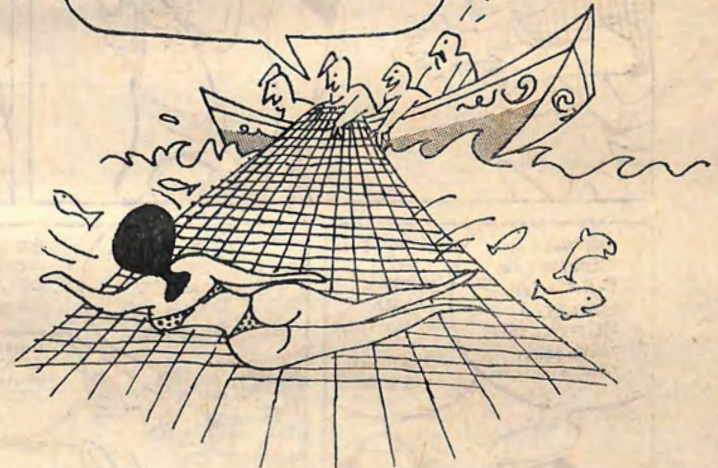
Havagazına zam durduruldu, oto lastiğine zam yapıldı.

Mutfak fırınları ile sobalara zam yapıldı.

Kolera salgını yurdumuza geldi.

REİS ! BAK BAKAYIM
BU BALIĞIN ADI
NEDİR ?

— AYLÂ BALIK MI
AVLAYACAK ?
— HAYIR, BALIK ADAM !

MEYRO'nun Salih, çıplak tabancayı kemerine yerleştirip çıktı evden. Zincirli Köprü'yu geçerken baktı ki Çomar da arından geliyor. Sevgiyle başını okşadı köpeğin:

— «Ulen sen de mi geliyorsun?» dedi. Köpek, başını ay ışığına kaldırdı, dili dışarda, hızlı hızlı soludu, kuyruğunu salladı. Birlikte yürüdüler. İmam'ın Şükrü, Üçkavaklar'ın gölgesine pısmış, sigara içiyordu. Üçü birlikte, aşağı, çaya inmeye başladılar. Çomar, köpek seslerini dinliyor, başını alıp gidiyor, bir süre sonra dönüyor, kuzu kuzu yürüyordu yanlarında. Meyro'nun Salih:

— «Arkadaş» dedi, «yiğit kölgesinde yiğit saklanır. Ben, Zeliha'yı kaçıracağım. Ne diyorsun bu işe?»

İmam'ın Şükrü, gömelerek yaktığı sigarasını avucunun içinde emdi:

— «Eyi ya» dedi, «biz de üstümlüze düşeni yaparık. Yalnız...»

Uzunca susunca, Salih durup dürttü omuzunu:

— «Eee, yalnız?»

— «Yalnız... Biliyon ki Zeliha'yı Gamyoncu'nun oğluna verecek babası. Gamyoncu dediğin iş, itin biri. Bir sürü adamı var. Seni irahat bırakmazlar gibime geliyo. İtin birinin avucuna bi beşyüz kaçat gödü mu, bak ki vurdurmuş seni.»

İri cevizin altına oturdular.

— «Zeliha ne diyo?»

Meyro'nun Salih bir süre önüne baktı, sustu; sonra:

— «Gaçarım, diyo...» dedi, «Senlen cehenneme bilem gederim, diyo.»

— «Bunu diyo mu?»

— «Diyo, canım... Helbet diyo... Senden gayrisına varmam ben, diyo.»

— «Gamyoncu'nun oğluna istendiğini de biliyo mu?»

— «Herhal biliyodur... Varmam başgasına, diyo...»

İmam'ın Şükrü bir süre sustu, elindeki kibrit kutusuyla oynadı. A-ra-sıra, gözucuyla da Salih'e bakıyordu:

— «Bunu diyorsa zararı yok...» dedi. «Emme, gacın gışına heç güven olmaz, arkadaş. Gamyoncu dediğin adam zengin ve de itin biri. Allem eder gallemler eder, gandırır gızı. Zeliha'nın babasını bilmen mi, parayı görünce cıcikleri gevşer, A-nam bacım olsun, güzel kız Zeliha... Emme, işin bu yanı da var hani...»

Meyro'nun Salih, çıplak tabancayı kemerinden çıkarıp elinde parlatı:

— «Sen şindi işin o yanını bırak... Bana yâr olmayan Zeliha, başkasına gelin olmaz, bunu aklından çıkar-ma! Yalnız...»

Uzunca susunca, İmam'ın Şükrü sordu:

— «Eee, yalnız?»

— «Yalnız... Benim senlen gonaşacağım başka bişiy var. Şindi, deyelim ki, ben bu gızı kaçırđım. Gamyoncu dediğin, bana düşman oldu.

— «Orası öyle de... Hani, ne derler: Hayvanın alacası dışında, insanın alacağı içinde... Lâkin gene de, ak goyun gara goyun hesabı... Şindi bu köyde, benim dostum, ehbabım mı çok, sence, Gamyoncu'nun dostu, ehbabı mı?»

— «Valla, orasını pek bilemem Salih... Onu bilmek güc. O ancak, geçitte belli olur. O zaman da iş işten geçmiş olur. Emme, gene de deyom; biz, üstümlüze düşeni yaparık. Bizden yana yiğit ol. Senin için canını vermeyecek deysun...»

Meyro'nun Salih, uzun uzun okşadı Çomar'ın başını. Saymaya başladı:

— «Sen, bir... Deli Murat, iki... Kör Teyfik, üç... Pehlivan, dört... Eşe'nin Bekir, beş... Hıdır'ın Süleyman, altı... Ondan soğna... Epme-siz'in Derviş, yedi... Senin aklına kimler geliyor?»

— «Gavlak Veli'yi de say... O da senden yana olur... Şimşek Ali, efendime söyleyim, Bağartlak, Emin emminin Mıstık, onun gücçüğü Kelos, eniştereli Haydar... Ondan soğna; Tahir emmi, büyük oğlu Kâzım, ortancası Musa... Bizim Yunus, emm'oğlu Şakir...»

— «Şeyi de say... Haçça'nın Durmuş'u... Eyi oğlandır o... Soğna, şey de sever beni... Pırtlak Osman... Bizim dayı, dayımın damadı Veli, onun emmisi oğlu Yusuf... Soğna, Başıbozuklar da severler beni... Sevmezler mi? Severler... Onlardan

Yanılmışık Dayı!

Korkmazgil

Deyelim ki gızın babası da bana düşman. Acaba bu köyde beni mi çok severler, yoksam Gamyoncu'yı veyahut gızın babasını mı?»

İmam'ın Şükrü, ağzını büzdü:

— «Valla arkadaş, o konuda bişiy deyəmem. İnsanlar heç belli olmuyolar... Bakıyon ki yüzüne gülüyo, emme arkadan düşman çıkıyo.»

Meyro'nun Salih, Çomar'ın başını okşadı:

— «Orası öyle de... Hani, ne derler: Hayvanın alacası dışında, insanın alacağı içinde... Lâkin gene de, ak goyun gara goyun hesabı... Şindi bu köyde, benim dostum, ehbabım mı çok, sence, Gamyoncu'nun dostu, ehbabı mı?»

— «Valla, orasını pek bilemem Salih... Onu bilmek güc. O ancak, geçitte belli olur. O zaman da iş işten geçmiş olur. Emme, gene de deyom; biz, üstümlüze düşeni yaparık. Bizden yana yiğit ol. Senin için canını vermeyecek deysun...»

Meyro'nun Salih, uzun uzun okşadı Çomar'ın başını. Saymaya başladı:

— «Sen, bir... Deli Murat, iki... Kör Teyfik, üç... Pehlivan, dört... Eşe'nin Bekir, beş... Hıdır'ın Süleyman, altı... Ondan soğna... Epme-siz'in Derviş, yedi... Senin aklına kimler geliyor?»

— «Gavlak Veli'yi de say... O da senden yana olur... Şimşek Ali, efendime söyleyim, Bağartlak, Emin emminin Mıstık, onun gücçüğü Kelos, eniştereli Haydar... Ondan soğna; Tahir emmi, büyük oğlu Kâzım, ortancası Musa... Bizim Yunus, emm'oğlu Şakir...»

— «Şeyi de say... Haçça'nın Durmuş'u... Eyi oğlandır o... Soğna, şey de sever beni... Pırtlak Osman... Bizim dayı, dayımın damadı Veli, onun emmisi oğlu Yusuf... Soğna, Başıbozuklar da severler beni... Sevmezler mi? Severler... Onlardan

bir kötülük gelmez bana... Anşa ab-lanın uşaklar da severler beni. Şindi giyapları, hepsi de sever beni. Başka kim var?»

— «Ona galırsa, Yamuklar'ın uşakları da var. Hepiciği de sever seni. Böyle bir durumda, herhal, hepiciği senden yana olur. Hac'Elî dayıyı unutma! Onun uşakları da eyidir. Bakkal'ın Halil nasıl? Eyidir, eyidir, onu da say. Babası biraz gancıkıdır emme, Halil eyidir. Soğna, Nayloncu'dan da zarar gelmez sana.»

— «Ondan da gelmez, Muhtar dayının uşaklarından da... Avcı'nın Sü-lü, Tarhanacı'nın Yaşar, Emine halamın Üssük, onun böyüğü; Çençen İrza'nın Cello, Bitliler'in Celi, Hasan Onbaşı'nın torunları, Tabur Eminin torunları, Alibey Emminin uşakları, Boyacılar'ın Hayri, yeğenleri Ali, Osman, Hüsen... Hangisi sevmez beni? Hepsî de sever. Şindi, ben söyleyim de sen bir daha say...»

Meyro'nun oğlu söyledi, İmam'ın Şükrü saydı. 90 evli köyde, ilk elde, 60 kişi, Meyro'nun Salih'ten yanaydı. Bu 60 kişiden Salih'e zarar gelmezdi.

— «Onu bırak» dedi İmam'ın Şükrü. «Bu köyden on deliganlı seni dutsun, gerisinden gorkmal Ben, bir... Deli Murat, iki... Pehlivan, üç...»

— «Hıdır'ın Süleyman, Haçça'nın Durmuş... Gaç etti? Beş mi?»

— «Beş... Senin dayı, altı... Avcı'nın Sü-lü, sekdiz... Estâfurullah, yedi etti... Sü-lü, yedi...»

— «Epme-siz'in Derviş'i de say; etti, sekiz... Ondan soğna...»

— «Şey nasıl? Kelos nasıl? Etti, dokuz... Bi gişi daha... Haa, Başıbozuklar'dan İramazan eyidir, yiğit oğlandır... Etti mi sana, on? Gerisine boşver!»

Meyro'nun Salih, çıplak tabancayı atıp tuttu elinde:

— «Bu on gişinin her birinin onar

dostu, ehbabı yok mudur? Vardır helbet! On kere on, gaç eder? Yüz mü eder? Yâni bu köyde yüz gişi beni sever demektir.»

İmam'ın Şükrü güldü:

— «Ona galırsa, o yüz gişiden her birinin de üçer dostu, ehbabı olsun, üçyüz gişi eder. Yâni bu köyde senden yana olan üçyüz gişi var demektir. Ne gorkuyon be?»

Meyro'nun Salih, birtakım hesaplar yaptı:

— «Bizim köyün nüfusu kaçtı ulen?»

— «Eyi bilmiyom emme, beşyüz herhal...»

Meyro'nun Salih, fırladı yerinden ve bir el ateş etti havaya. Çomar, havlayarak koştı sağa sola...

— «Bu köyde en az dört yüz gişi benden yana, ulen! Satmışım anasını be!»

Kolundan asıldı İmam'ın Şükrü'nün:

— «De galk ulen! Söğdüün köküne bi şişe sokmuştum, çekek gafayı azıcık. Satmışım anasını be! Gamyoncu dediğin iş, kölgeme yaklaşmaz benim...»

Çaya aşağı yürüdüler.

Yirmi gündür dağlarda gezen Meyro'nun Salih'i jandarmalar yakalayıp kasabaya götürdüler. Mesken dokunulmazlığını bozmaktan, kız kaçırma girişmek'ten, öldürmek kasıtlı silah kullanmaktan sorgusu yapılan Salih, kasaba hapşanesinin ikinci koğuşuna itelendi. Koğuşun a-kıl hocası Kerim Dayı:

— «Ne hallettin ulen?» dedi. «Ne ye düştün dama?»

— «Yanılmışık dayı...» dedi Salih.

Kerim Dayı kızdı:

— «Helbet yanıldın, köpoğlu! Yanılmasan düşer misin dama? Ben sana, ne hallettin deye soruyom, ona cevap ver!»

Meyro'nun Salih, olup bitenleri bir bir anlattı ve:

— «İmam'ın Şükrü'nün hesapladık: Köyün dörtte üçü benden yana oluyordu» dedi. «Gızı kaçırınca, bütün köylü beni duyuyordu, beni ele vermiyordu. Dedi ki Şükrü, bu köyden on gişi seni dutsun, gerisi gelay, dedi. On gişinin her birinin on tene dostu, ehbabı olsa, dedi, eder yüz gişi. Yâni, bu köyde en az yüz gişi senden yana olur, dedi. Benim ise, en az otuz gişi tanıdığım, dostum, ehbabım vardı. Bu otuz gişinin her birinin de beşer, onar dostu, ehbabı olsa, dedik, eder üçyüz, dört yüz gişi, dedik.»

— «Vay sersem gafalar vay!»

— «Yanılmışık dayı...»

Kerim Dayı, iri iri güldü:

— «Demek, köyün hepiciği benden yana, dedin, gızı kaçırmağa teşebbils ettin ha?»

— «Yanılmışık dayı...»

— «Vardın gızın gapısına...»

— «Gahpenin gızı gelmedi benlen.»

— «Bastın gırşunu, ha?»

— «Yanılmışık dayı... Para yedir-di Gamyoncu teresi...»

Kerim Dayı, çapkınca güldü, elni omuzuna koydu Salih'in:

— «Ulen, doğru söyle: Memecikle-rini şöbüyle ovuşturdu mu, ovuşturmadın mı? Ha? Ulen teres, bunu da yapmadınsa...»

— «Yapmadım dayı...»

Kerim Dayı, tuu dedi tükürdü Salih'in suratına:

— «Siz de delağanlı olacaksınız da...»

Meyro'nun Salih, suratını silerken:

— «Yanılmışık dayı...» diye söylendi.

Korkmazgil

— Sigaralar çok rutubetli çıkıyor. —

Fuar açılışken neler

ONCE fuarın ne olduğunu tarif edelim: Kısacası fuar, birçok devletlerin ortaklaşa her sene bir memleketi kurdukları salı pazarının büyüğüdür. Şimdi buna fuarcılar, «Rica ederiz, bize hakaret ediyorsunuz» gibi laflar edeceklerdir... Fakat maalesef başka samimi tarifi yoktur... Neyse herkes fuarın ne olduğunu düşündüysen ben bu seneki fuarın açılışındaki olayları anlatacağım...

Mesut bir tesadüfle İzmir'de bulunuyorum... Bunun İzmir şehri için büyük bir şeref olduğunu kendilerine söylemedim... Onların takdiri etmelerini düşündüm... Ve fuarın açılış gününde de bana gereken ilgiyi göstermemelerine de bozulmadım... Aslında fuarın açılacağı gün olacaktı beni düşündürüyordu... Öyle ya binlerce kişi oraya dolacak ve sonra ne olacaktı?... Organizatör nasıl adlandı?... Kendini bilen bir tip miydi?... Bir de bakarsın her şeyi birbirine söküverir, kimse ne yapacağını bilemezdi... O kadar mal ortada kalırdı... Sonra ecnebler gelecekti... Ecnebler ecnebi olduğundan onlara ayıp olurdum... Bundan fenası tertip hatası yüzünden herkes pavyonunu şaşırırdı... Belki de milletlerarası bir durum bile ortaya çıkardı... Çünkü evvelki seneki Roma fuarında böyle şeyler olmuştu da ortalığı yatıştırmak için binlerce kilo pestil kullanılmıştı...

NEYSE, ARTIK FUARI AÇALIM

Sabahın erken saatlerinde İzmir'in caddeleri sulanmıştı... Bu çok iyiydi... İlgili resmi kimselere verilecek not iyiden başlamıştı... Direklere asılan bayraklar da fena değildi... Fakat terzi kötüydü... Bu bayrakları hangi avantacı, adamı olan bir terziye vermişti acaba?... Bakın farslar başlıyordu... Ahh... ah...

Neyse, fuarın kapılarındaki durumu görünce birden ümidim kırıldı... Tam onbin insan birbirini yiyordu... Acayip, fuarın açılışı daha başlamamıştı... Herkes güneşten pişiyordu... Ecneblerin yüzleri kıpkırmızıydı... Birtakımları malları olduğunu, içeriye sokacaklarını söylüyorlardı... Fakat kapıdaki memurlar «Yasak» diye diretiyorlardı... Yer yer münakaşalar çıktı... Bir kaç kişinin orası burası sınırdı... Bakan gelecekti... Haaa... BAKAN... Günün mâna ve ehemmiyetini belirte-

cekti... Ben politik işleri pek sevmediğim ve bu konudan hep kaçtığım için fuara duvardan atlayarak daldım... Millet orada ne yaparsa yapsın, ben fuarı açmıştım...

Ohh... Tek başıma fuarı dolaşacaktım... Öyle ya... Daha Bakan gelecek, en aşağı bir saat iktisadi, kültürel falan filân laflar edecek, milletin beyninde boza pişecek... Halbuki ben bu arada tek başıma fuarın kabasını atacaktım... Yani fuarı ilk açan ben oldum... Gerçi pantolonum biraz yırtıldı ama, herkes ten önce fuarı görmek şerefi için değerd...

PAVYONLAR VE YERLİ SANAYİ

Tabii ilk önce yerli sanayiden başladım... Maşallah bizim yaptıklarımızın bu kadar ileriye gittiğini bilmiyordum... Ben hep bizim üzüm sirkesi, salep, paça, badem ezmesi, boza yaptığımızı sanırdım... Meğer bizde sanayi çok ilerlemiş... Ne makineler, ne otomobiller, ne âletler, neler neler... Valla billâ... Hoş bazı makinelerin kenarlarında ecnebiye laflar yazılı ama, olsun... Abdülhamit devrinde ispiro lâmbası bile yapamadığımızı dedem söylemişti... Yerli sanayinin göğsümü kabartmasından sonra bayağı ferahladım... Çünkü ben de bir yerli mamluldum... Yerli malına karşı merakımdan yerli kariyla evlenmişim... Yerli malı üzerine çok titiz olduğumu herkes bilir... Hoş ceketlerimi Amerikan Pazarından aldım, İtalyan kravat ve şapka, Fransız gömlek giyerim ama gene de yerli malı dedim mi mahvolurum. Gözlerim yaşarır... Yerli sanayinin başında bir müddet kendi kendime ağladıktan sonra, kimsenin olmamasından istifade ederek oradan hatıra olarak iki kutu kopya kâğıdı yürüttüm ve ecnebi sanayiine geçtim...

ECNEBİ SANAYİİNİ BİRDEN ANLATAMAM, ZATEN NE Kİ?

Her millet sanki marifetmiş gibi ayrı ayrı pavyonlarda mallarını teşhir ediyor... Ne ayıp... Hepsi birleşip bir pavyonda olsalar ne olur?... Hep milletlerarası rekabet... Seninki, benimki meselesi... Halbuki mal mı yaptınız, burası fuar... Kardeş kardeş koyun bir pavyona, hem ucuz çıkar, hem de arada samimiyet olur... Gene kendi malının başında dur, fiyatını yap... Hele büyük devletler... Neleri varsa ortaya dökmüşler... Sanki «Yaaa, bak, benim bunum var, senin var mı?» der gibi... Vallahi ayıp... Ben devlet olsam, dikerim ortaya bir bayrak, altına da sembolik olarak memleketimin en meşhur neyi var, onu korum... İşte derim, ben buyum... Gelin bizim memlekete gösterelim... Zaten başkasının memleketinde göstermek bilmem nereye kadar doğru... Haaa... Burası fuar ya... Ben de adamakılı şaşırırdım... Tabii gösterecekler...

En çok küçük devletlerin pavyonlarını sevdim... Çabuk geziliyor... Sonra ekserisi makineden çok baharat, el işleri, süslü eşyalarla dolu... Öyle adamı korkutan canavar gibi makineler yok... Ne romantik... Evlâdım, oya gibi... Hele o kızlar... Hepsi tath... İnsanın e-

line adım başı karabiber kolonya döküp, hurma ikram ediyorlar... Bir taneşyle samimi olacak oldum, kırmızı biberi gözüme sıkı... İki saat gözlerim şakır şakır sulandı...

Büyük devletlerin pavyonlarında dünya havadislerinde gördüğümüz şeyler var... Yalnız bazı makineler var, onları ne için yapmışlar çıkaramadım... Çünkü bizde o makinelerle bir şey yapılmaz... Daha doğrusu biz o makinelerle bir şey yapamayız... Vallahi arasında kalırız...

ASIL ÖNEMLİ NOKTAYI UNUTMAYALIM

Bizim unutmamamız önemli değil, ilgililer unutmamış... Aferin, yiyinti davası... Tam ikibin beşyüz büfe, lâhmacuncu, tostçu, ayrıncı, şurupçu, sandviççi saydım... Gazino, lokanta, tiyatro da epeyce tutuyor...

Fuar daha çok şarkıcı ve artist meraklıları için enteresan... Obür mânâsıyla pek havagazi... Gezenlerden yitide doksana şarkıcı ve meşhurları görmek için geliyor... Gazinolarda yüzelli tane isim altalta sıralı... Tanınmışların hepsi orada... İmza almak isteyenlere büyük avanta...

Gece, fuar daha şamatalı oluyor... Her kafadan bir ses çıkıyor... İçeriye eli kuruşla giren normal bir vatandaş yüzelli lirayla çıkıyor... Bir ara kafam şişti... Oradan bir şarkı, buradan bir gazel... Obür taraftan bi baktı... Bunlara bir de, dolaşan trenin sesi ve ecnebi pavyonlardaki sinemaların sesini ekleyin... Fuarı iki kere dolaştıktan sonra keçileri kaçırmak isten bile değil... Bir gazinoya giriyorsunuz, yandaki gazinonun programını da birlikte dinliyorsunuz... Eğer iki solist aynı zamanda aynı şarkıya başlarsa vaziyet iyi... Yoksa «Nihansın dideden» ile «O salo mio» karıştı mı insanın midesi kalkıyor...

KALABALIĞI SEVEN GELSİN

Kısaca, fuara kalabalığı, şamatayı, gürül, tüyü seven gelsin... Ben ambale olup kendimi sokağa dar attım... Ooooh çektim... Haa, bir de fuara gelip de yatacaak bir yer bulabilmek var... Onu da Kordonboyu'nun taşları hallediyor... İzmir zaten sıcak... İki saat adam uyuyuveriyor... Fuara gitmeyenlere selâm... Fakat işin en güzel tarafı, insan beynelmielel oluyor... Bir kere olmaya değer canım... Hadi, gelin...

ESKİDEN «Buse» diye adlandırılan öpücük, günlük hayatımızda en çok kullanılan kelimelerden biridir. Bayram günleri büyüklere el öpmeye gidilir, mektuplar: «Büyüklere ellerinden, küçüklere gözlerinden öperim» diye bitirilir. Arkadaşlar birbirlerinin yanaklarından öperek «hasret giderir». Alından öpmek ise takdir ve hayranlık hislerini belirtmektir. Bir zamanlar «etek öpmek» vardı ama şimdi kalktı çok şükür!...

Bir de dudaktan öpmek vardır ki o eylem sevgililere yapılır! Eskiden ayağından da öpülürmüş, yirminci yüzyılda yaşadığı halde, eskiye özlem duyduğundan mı yoksa sevgilinin ayaklarına olan düşkünlüğünden mi nedir, Yahya Kemal, sevgilisinin ayaklarına buseden pabuç giydirmek ister bir şiirinde. Ümit Yaşar ise aynı işlemi mizahi açıdan gerçekleştirmek isteyerek, bütün sanatçılara kötü gözle bakan bir hanıma, alayla:

«Buseden pabuç giydireceğim ayağına
Kaç numara giyiyorsunuz?» diye seslenir.

Öpücük, şairlerin birçok şiirlerine konu olmuş, kimi Fuzûlî gibi, sevgilisinin elini öpmek arzusuyla yamış, tutuşmuş ve:

«Dest büsi arzusuyla ölürsem düstlar

Küze eylem toprağını, sunun anında yâre su» diyerek dostlarına eğer sevgilisinin elini öpemedi ölürse mezarının toprağından kâse yapıp sevgiliye onunla su sunmalarını, böylece öldükten sonra olsun meramına ermek istediğini söyler.

Arif Sami Tokar:

«Ey benim servi boyum
Güzünden öpeyim gel» derken, günümüz şairlerinden Osman Numan Baranus ise:

«Uşumeyesin diye ay ışığından

Öpüşlerim omuzlarına pelecin»

diye seslenir sevgiliye...

Hele, halk ozanı Aşık Dursun Ceylani:

«Beğim gözün aydın olsun

Bugün ömrüm tazelendi

Busesi nazlı yüzünden

Dil dudaklar mezeldi»

diyerek öpücüğü mezeye benzetir...

Halk arasında öpücükle ilgili çeşitli ata-

sözü ve deyimler, bilmece vardır. Sözelgeşi: «El öpmekle dudak aşınmaz», ya da «Arap eli öpmekle dudak boyanmaz» denir. Bir bilmece de de su bardağı: «Bir kızım var, gelen öper, giden öper» diye tanımlanır.

Gelin, söz açılmışken öpücükli bir bilmece sorayım size:

«Teptim tekerlendi

Öptüm şekerlendi»

Bilin bakalım nedir bu?...

Yine halk arasındaki bir inanca göre gözden öpmek ayrılmaktır. Keyfiyet, bätıl inançlara inananlar cemiyeti üyelerine duyurulur!...

Haydi, şimdi de Gökhan Bahşi'den izin alarak öpücüğün tarihçesini yapalım. Öpücük ilk defa İsa'dan önce 4000 yılında ortaya çıkmış. Efsaneye göre, ilâhlar, sevdikleri kişilerin dudaklarına dokundukları zaman onları ölmezliğe kavuşturuyorlarmış. İşte bunu gören, duyan âşıklar da birbirlerini ölmezliğe kavuşturmaya başlamış!...

2000 yılında ise Hintliler öpücüğü bir sanat haline getirmişler ama Babilonya'da bir kadın, kendini öptürdü diye iki kulağını kap-tır-mış işletme vergisi olarak! Öpen erkek ise alt dudağını traş etmelerine ses çıkaramamış, zamli tarife korkusundan.

700 yılında Yunanlılar birbirlerini öperken aynı zamanda kulaklarını da tutarlarmış. 300 yılında Roma'da zorla kız öpenler, kız

şikâyet ettiğinde servetlerinin yarısını «bir buseye feda» etmek zorunda kalırlarmış...

İsa'dan sonra ise öpücük gelişmiş, serpilmiş, evrim ve devrim geçirmiş...

16 ncı yüzyılda Rostoch'ta bir Alman kadını, kocası kendisini öpmüyor diye mahkemeye başvurmuş ve mahkeme kararıyla kocasının kendisini normal günlerde üç, pazar günleri ise beş kere öpmesini sağlamış!...

17 nci yüzyılda Shakespeare, öpücüğü «konuşmanın bir başka türü» olarak nitelemiştir... (Bizden bir yazar ise bazı kadınları konuşmasın diye öpmek gerektiğini ileri sürer. Bu konuda daha fazla bilgi için bak: «Öpücük Ansiklopedisi» sayfa: 23456).

19. yüzyılda İngiltere'de Mr. Thomas Saverland adında biri, Miss Caroline'i öpüşürken burnunu ısrırdığı için mahkemeye vermiş.

Ve gelelim 20. yüzyıla!...

1956'da Buenos-Aires'te âşık-lar direniş geçerek sokakta öpüşme yasasını kaldırmış-lar...

1968'de İspanya'da iki Alman sokakta öpüşürken yakalanıp ağır bir para cezası öde-

mişler ama İspanyol gençleri bu durumu protesto ederek yürüyüşe geçmişler...

... Ve bütün bu eylemlerden sonra artık herkes Avrupa'da serbestçe öpüşüyor, kimse başını çevirip bakmıyormuş bile...

İstatistiklere göre bir Alman kı- zı 19 erkekle, İngiliz kı- zı 34 erkekle, Amerikan kı- zı 79 erkekle öpüşür, Türk kızları ise İstanbul, Ankara ve İzmir gibi bir kaç Avrupa- paı şehrin bir kaç Avrupa- semti dışında sevgililerine elleriyle ya da mektupla öpücük göndermek zorunda kalırlarmış...

Öpücük deyip geçmeyin haa... Bu yüzden cinayetler bile işlenir bizde. Ev hanımları kocalarını işe öpücükle yollarlar, anneler çocuklarını yataklarına öpücükle uğurlarlar, âşık-lar âşklarını öpücükle noktalarlar, maaşları-na zam edilen sekreterler, patronlarına öpücükle teşekkür ederler... Mâsum bir öpücük yüzünden çok canlar yanar, çok yuvalar yıkılır ve çok yuvalar yapılır!...

Bir Zeki Müren çıkar seyircilerine öpücük yağdırırsa:

«Uzat dudaklarını öpeyim

Koynunda sabahlayıp öleyim»

diye bir şarkı patlatır.

Derken efendim, Erol Büyükburç durur mu:

«Ö! beni öp beni öp, doyayısıya

Sev beni, sev beni sev, kıyasıya»

diye diye başlar dinleyicileri coşturmaya... Bakarsın yeni yıl gelmiştir, yılbaşdır, herkes birbirine öpücükle iyi yıllar diler, yağsünü yapılr, dostları, bir yaşına daha gireni öpücükle tebrik eder... Romanlarda, hikâyelerde, tiyatro ve sinemalarda herkesin nefes almaktan bile çekinerek okuduğu ya da seyrettiği kısımlar hep öpücükli kısımlardır... Öpücükli fıkra ve karikatürler de pek bol dur. Biz ikisini yazıverelim.

Otelin müşterisi, yatağını düzeltmekte olan dilbere:

— Yarın sabah beni öpücükle uyanadırın, diye tenbih eder.

Dilber gülerек:

— Hayhay efendim, der, kaçta olacağımı söyleyin de kocama bildiririm, o uyandır-sın .. demez mi!...

* * *

İki genç kadın, aralarında konuşurlarken, biri diğerinin sırtındaki yeni kürköl göstere-rek:

— Yeni kürkün çok güzel, kaçta aldın? di-ye sorar.

— Bir öpücüğe!...

Arkadaşı inanamaz. hayretle:

— Bir öpücüğe kürk olur mu, nasıl oldu, kocanla olan öpüşme sayesinde mi?

Diye sorunca, diğeri gülerек şöyle der:

— Evet, bu kürk öpücük sayesinde alındı ama kocamla öpüşen hizmetçi kızın sayesinde!

Yazımı, bir zamanlar yazdığım öpücükli bir şiirle bitireyim:

«Hadi öp

Kuşlar konsun kiraz ağaçlarına

Ayvalar sararsın soğun özelemler

Kızarsın elmalar utancından

Hadi öp

Vursun dalgası denizin bordama

Tuzlar yağsır susuzluğuna

Yeşersin sevgi ağacımız, boy at-sın

Hadi öp

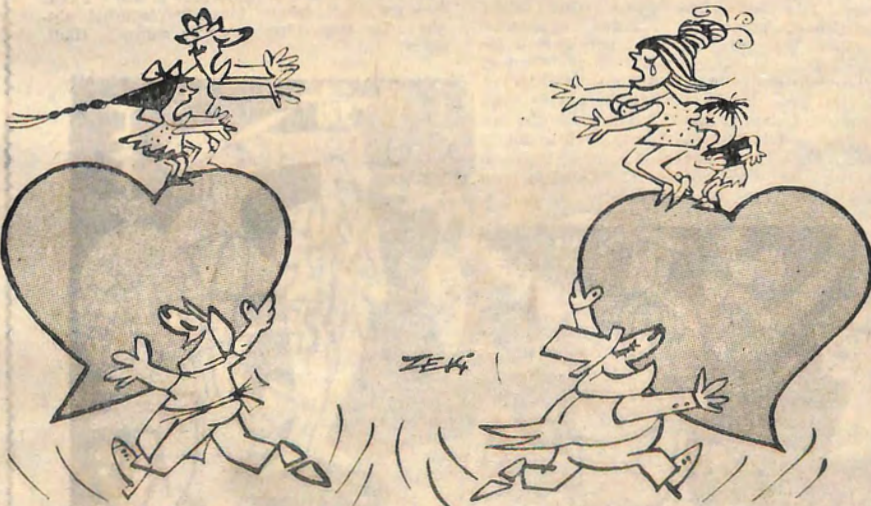
Kıvılcımlandırsın benliğimi ateş bir rüzgâr

Yaksın tutuştur-sın gönlümü sıcaklığın

Başlasın yüce bir yangın...

Hadi öp, hadiii!...

Erhan TIĞLI

Boşanma dâvaları rekor kırıyor. — Gazeteler —

SİZİN İÇİN

— Naapsın... Kızcağzın nişanlısı askere gidince, resmini koluna takıp geziyor!...

ACELE

Bir gün arkadaşlarla oturmuş, aramızda konuşuyorduk. Bir köşeye çekilmiş olan Necdet, bir şeyler yazmaya çalışıyordu, ilgilendik.

— Ağabeyimin nişanını kutlamak gayesi ile tebrik telgrafı yazacağım ama kendisi edebiyat öğretmeni olduğu için şöyle alışılmamış bir şey yazmak istiyorum, dedi.

Hepimiz süslü güzel cümleler söyledik. Bir köşede bizleri dinleyen Ahmet, alaycı bir tebessümle:

— Şöyle yazarsın, dedi. «Ağabeyciğim elini çabuk tut, bir an evvel evlen de sıra bize gelsin.»

Cemal AÇIK

1448 Sok. No: 27 — Alsancak/İZMİR

HOŞAF

Şehre az inmiş köylünün biriyle İzmir'e gezmeye gitmiştik. Açıkınca bir lokantaya girdik. Garson buyur etti ve yemekleri saymaya koyuldu:

— Karnıyarık, kuru fasulye, patates, pırzola, döner, pilav, komposto.

Yanımdaki köylü arkadaş hemen atıldı:

— Kompozusta ver.

Bu kadar açken önce komposto isteyen köylünün yüzüne baktım. Belli etmedim. Yemekler geldi. Köylü, göz ucuyla bir bana, bir garsona baktı. Yemeye koyuldu. Bitirince garsonu çağırdı:

— Bu da mı parayla? diye sordu.

— Evet.

— Yahu, siz bunu yemekten mi sayıyorsunuz? Dört dene, bi gaşık su... Gel bizim köye, bi kazan verem. İsmi de yanı sıra söyleme, bu kompozusta deyil, hoşaf.

Recep USLU
Çamköy Öğretmeni
Selendi/MANİSA

YABANCI DİL

Köyde nüfus sayımı vardı. Sayım memuru elinde defterle bir köylünün evine girdi. Köylü onu heyecanlı karşıladı, buyur etti ve sayım memurunun sorularını cevaplandırmaya başladı. Bir ara memur sordu:

— Yabancı dil bilir misin dayı?

Köylü hemen cevap verdi:

— Ooo... Sen beni tanımayan evlât, hem de iki tene biliyorum, biri guş dilidir, biri de az buçuk İs. tanbulca'dır!..

Nuri BİLGİN
Pendik/İSTANBUL

KORKMA

Elektrik arızasının giderilmesi için çağırılmıştık. Halit usta ile beraber gittik. Tavana uzanabilmemiz için bir merdiven bulduk. Merdiven hiç de sağlam değildi. Birimiz dik tutup, birimiz yukarı çıkıp ari. zayı onaracaktık. Halit usta çıkmaya pek cesaret edemedi, fakat ben de merdivenin devrilmesinden korkuyordum. Netice de Halit usta beni merdivene çıkmaya razı etti.

Merdivenin tepesine çıktım, fakat sallanıyordum, ben de düşmekten korkuyordum. Halit usta bana şöyle cesaret veriyordu:

— Korkma be kardeşim, bana bir şey olmaz. Sen düşerken ben kaçarım!

Tahsin DÜZGÜN
Alpaslan Cad. No. 9/B
GİRESUN

KUM HALLİ!..

Çölde müthiş acıkan iki yoleu, bakarlar ki bir arap, devesinin gölgesinde yemek yemektedir. Yanına gidip gitmemekte tereddüt ederlerken bir tanesi her şeyi göze alarak, selâmün. aleyküm der ve yemeğin başına oturur.

Arap, kızgın bir ifade ile, kalk git mânasına:

— Kum veleki! der.

Dâvetsiz misafir, «Acımdan ölecek değilim ya, kum da olsa yiyeceğim, taş da olsa yiyeceğim» der.

Arap, bu defa hiddetle, «bırak kalk» mânasına:

— Kum hallil! diye bağırır.

Arkadaşının ismi de Halil olan dâvetsiz misafir, arkadaşına seslenir:

— Halil, Halil! Gel, Arabin gönlü oldu, seni de çağırıyor! der.

Mehmet Ali GÜRBÜZ
P.K. 123 TARSUS

ŞEKER

Konya'nın bir köyünde öğretmendim. Akşam üstü bir eve misafirlğe gitmiş-tik. İkram olarak çay getirmişlerdi. Herkes çayını karıştırmış, içiyordu.

Beraber çalıştığım öğretmen arkadaş Kâzım'ın bardağına şeker atmaya ev sahibi unutmuş her halde. Bunun için Kâzım, bardaktan yüksek ses çıkacak şekilde çayını devamlı karıştırıyordu. Ev sahibi bir müddet sonra alaylı alaylı:

— Ne o Kâzım, kervan geliyor galiba... dedi.

Kâzım gayet ciddi bir tavırla:

— Allah vere de yükü şeker olaydı... dedi.

Hep beraber güldük.

Metin COŞKUNER

Topboğazı Köyü Öğretmeni. — Kırıkkhan/HATAY

SİVİL NE BİLSİN

Mehtaplı bir geceydi. Nöbetçiler acemi erattan olduğu için kontrole çıkmıştım.

Uzaktan birisinin nöbet mahallinin önünden elini kolunu sallaya sallaya geçtiğini gördüm. Nöbetçi parola sormamıştı. Uyudu. ğuna hükmederek hızla ilerledim, elli metre kala bizim nöbetçi:

— Parola!

Diye öyle bir bağırdı ki! Parolayı söyledim ve yaklaştım:

— Şimdi buradan geçene niçin parola sormadın? dedim.

— Çavuşum o geçen si. vildi. Parolayı ne bilsin, demez mi! Osman MUTLU
Aksu İlköğretmen Okulu
Memur

DİNAMİK ADAM!

Lisedeyken bir beden hocamız vardı. Sık sık başından geçen ilginç olayları anlatırdı. Kendisi mesleği icabı dinamik bir yapıya sahipti. Anlattıklarına biraz inanır gibi olurduk ama aklımıza geldikçe kahkahaları basardık.

Saygı değer atletik hocamız, çok dalgın, cadde ortasında ilerliyormuş. Biddenbire karşıdan çok süratle bir taksinin geldiğini farketmiş. Fakat ne yazık ki bu uyanma çok geç olmuş. Ne sağa, ne de sola kaçmaya vakit kalmış. Daha doğrusu, ölüm burnunun dibine gelivermiş.

Bu esnada bizim sözü çok doğru hocamız ne yapmış biliyor musunuz?

Öyle bir sıçramış ki, süratle gelen araba, altından geçivermiş.

Hüseyin ERDOĞAN
Ülker Sok. No: 12/4
Taksim/İST.

Toprak gözcüsü!

* SİZİN İÇİN sayfasında yayınlanacak her anı veya fıkra karşılığının bir aylık AKBABA aboneliği olacaktır, espri dolu yazılarınızı bekleriz.

— Ana vallaha gaybolun!
— Gaybolmam gız...
— Ya ana, belki on senedir mahalleden dışarı çıktığın yok.
— Gurt mu gapacak beni?
— Ana bi de seni aramak için düşmüye yollara!

— Daha eyi ya, gurtulagalırsınız. Zaten isdemiyorsunuz ki beni...

Ağlamaya başladı ihtiyar kadın:

— Mamıd'ım olacaktı Mamıd'ım, dedi. Dutardı o çarşı ağasını, odun kütüğü gibi atıverirdi külhanın içine. Cayır cayır yakardı o siliği, cayır cayır... Oturtmuş gafasına sefer-tası gibi şapgayı, gendini bişey bellemiş... Alaymışık tavuğu, goynumuzu sokup yataymışık... Gızılbaş düm-bük n'olacak, gızılbaş... Bunlar hayvannan yer, hayvannan yatarlar...

Fidan, ardından:

— Ana, ana, diye bağırdıysa da, Rabia nine dinlemedi, elinin birini dürbün, birini de beline baston yaparak yola düştü. Aslanlar bu denli de hızlı yürüyemezdi Rabia nine, ama şimdi örkenden kendini uçmuş zannediyordu. Oysa ki, yürüyüşü üç yaşındaki bir çocuğun yürüyüşünden farksızdı. Duvarları tuta tuta yürüyor, kaldırımları inerken, binbir besmeleyle, dura dinlene iniyordu. İkidebir:

— Ben gösderrim o reyise, ben gösderrim o çarşı ağasına diyordu. Bir kahvenin önünde dinelmekte olan adamı sordu:

— Nerde o dümbük? dedi.

Adam:

— Ne dümbüğü nene? dedi.
— O işde... Benim sarı gızı goynuna al diyen dümbüğün dümbüğü...

— N'oldu, senin kızını mı aldı goynuna?

— Yoo, ben alacakmışım sarı gızı goynuma...

— Oh oh, dedi adam, şayet işin varsa bana havale et nene, ben alıverim.

— Neyi alacan?

— Sarı gızı.

— Satlık deel, başga gapıya... Sen bana yolu gösder yolu.

— Aha yol, nene... Nereye gedecen sen?

— Reyisin yanına... Çarşı ağasının reyisinin.

— Haa, belediye riyasetine. Tamam nene, şurayı dut get.

— Nine, dürbün ayarını yaptıktan sonra, tekrar yola düştü.

— Namıssız, diyordu... Keseceksiniz benim sarı gızı, garnınız mı doyacak? Ne eti olur ki hayvancağızı. min, doyacak mı goca boğazınız onnan? Allah doyursun gözünüzü Allah...

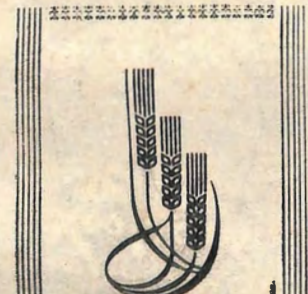
Bir çocuk yaklaştı yanına:

— Nene, dedi nerye harbe mi gidiyon?

— Get lan işine, dul garı doğruduğu, dedi.

— Nene be, elini niye öyle yuvahyon gözüne?

— Üsdüne vazife mi lan? dedi.

TC ZİRAAT BANKASI
HER YERDE HER ZAMAN
Hizmetinize bakiyemizi nakit olarak sunarız

(Basın: 60568 - A - 21079 — 121)

ŞEKERİ ORTA

MUZAFFER İZGÜ

— Yok amma, öyle yapınca zannettim zort çekiyon.

— Zina dolu memleket zina... Hem bina çoğaldı, hem de zina, ey gurban olduğum Allahım, nerde giyemetin?

Çocuk uzaklaştı gitti. Nine, biraz daha yürüdü, sonra dizinin bağı kesilip kaldırımın kenarına oturdu. Bir sigara içimi oturmamıştı ki, bir yirmibeşlik düştü kucığına. Bir de kalın erkek sesi:

— Al nene al, al da gabul et!... dedi.

Bir şey diyemedi ilkin, ne olduğunu da anlayamadı. Parayı elinde evirdi, çevirdi:

— Aboooov, lan herif bizi dilenci belledi, dedi...

Dürbün yaptığı elini, sol dizine vura vura:

— Bu da mı gelecekti başıma, bu da mı gelecekti başıma? dedi.

Ağlamaya başladı:

— Mamıd'ım, mamıd'ım, galdır da başını gör, neler geldi Rabiye'nin başına, neler! dedi.

Bir hamal durdu başında:

— Niye ağhyon nene? dedi.

— Niye ağlamayım oğlum, niye ağlamayım... Bi gāvurun yüzünden dilenci de olduk...

Hamal:

— N'apacan nene, dedi düşmez kalkmaz bir Allah, hadi ağlama ağlama, al bi on gurusu da ben veriyim.

Ninenin avucuna, bir on kuruş daha düştü.

Ellerini tekrar açtı hamal gittikten sonra havaya:

— Mamıd'ım Mamıd'ım gel de gör Rabiye'ni, gel de gör! dedi. Hamalların eline gadar düşdük...

Bir başkası daha ilgilendi:

— Ne o nene Mamud'u mu gaybettin? diye sordu...

Daha çok ağladı nine:

— Heye, dedi, heye...

— Bi yere mi getdi?

— Getdi, gelmez yere getdi... Öl...

Dün mü?

— Yoo, otuz sene önce...

İlgilenen adam güldü:

— İlahi nene, dedi, otuz yıl önce ölmüş insana şimdi ağlanır mı? Kim bekliyon sen burda?

— Reyise gedecem reyise... Benim sarı gızıma ceza yazdı.

Unuttu kaç lira olduğunu:

— Tastamam yirmibeş mecit, dedi.

— Kim bu reyis?

— Çarşı ağasının reyisiymiş. Reyis

hişe dedi mi, çarşı ağaları köpek gibi olurlarmış, işde o herifin yanına gidiyordum.

— Anladım, şimdi şu yolu tutacan, sona sola giril, ordan sor, sana gösderirler...

— Allah razı olsun oğlum, dut hele elimden kalkım...

Adam, ninenin elinden tuttu.

— Ya Allah! dedi nine, otuzbeş kuruşu pazen elbisesinin cebine koydu, yine bir eli dürbün, öteki eli baston, duvarları tuta tuta yürümeye başladı.

Bir, bici (1), sesi duydu... Dürbününün, bir böcek duyargası gibi sağa sola doğru oynatarak, bici sesinin geldiği tarafı aradı. Ses, karşı taraftan geliyordu. Kaldırımdan indi, yavaş yavaş karşıya geçmeye çalıştı. Bu arada, iki taksi acı fren yaptı, bir de payton sürücüsü atların gemlerine var kuvvetiyle asıldı.

Şöförün biri:

— Ulan get yatağına yat, gebercen, dedi.

Digeri:

— Ölecan, insandan sayacaklar, dedi.

Payton sürücüsü de:

— Nene nene, lüzumlarına, lüzumlarına, dedi...

Nine, bunların hiçbirini duymadı. Çünkü, o, yolun bu tarafı da, öbür tarafı da, ortası da, kendinin biliyordu... Kaldırımı çıktı, biciye yaklaştı... Pazene elbisesinin cebinden otuzbeş kuruşu biciye uzattı:

— Bici ver, dedi.

Bicici:

— Ulan nene, hayatına gasdederek sırf bici yemek için mi, ordan buraya geldin?

— Yoo, dedi nine, ben reyisin yanına gediuyorum.

— Az daha depelenecekdin, herifler zor tutturdular freni.

— Kim depelenecekti?

— Sen...

— Kim depeliyecek beni?... Nasıl depeliyecek?... Bu yaşdan sona mı?

— Neneee, belâlısın ha...

— Belâlıyım yaa... Hem sarı gızı mı isdeyecekler, hem ardından yirmibeş mecit ceza yazacaklar, hem de beni oturup bi güzel depeliyecekler...

Ben gösderrim onlara aylığı... Gāvurun ilerli...

Bicici:

— Tamam nene, tamam, dedi. Hazırladığı bicii uzattı.

Nine, tekrar dürbününü kullanarak:

— Bu gadar mı? dedi.

— Bu gadar ya, verdiğin para otuzbeş gurusu.

— Çok az veriyon vallaha. Bizim mahallede bi İbiş var, bunun iki misli verir, bi beyaza. (Yirmibeşlik)

— O İbiş, amma ben Memiş...

— Şekerini de heç gomatmışın... Goy hele şuna bi gaşık şeker daha, goy.

— Arına nene, dedi bicici...

— Goy goy... Sana bi yığın para verdim, günah deel mi o paraya?

Bicici, bici çanağına bir kaşık şeker daha koydu... Yumuşacık pelteyi, nine kaşıklamaya başladı. Bici çanağını karnına doğru çekmiş, dizleri göğsüne yapışmış, bir Buda heykeli gibi, ara sıra fısırtılar çıkarak bicisini yemeye koyuldu. Bicici:

— Senin kimin kimsen yok mu? diye sordu.

— Var... Oğlum var, torunlarım var...

— Peki, seni bu yaşda niye böyle yalnız saldılar sokağa?

— Ben reyile gediuyorum, onun için çıkdım.

— Ne reyisi?

— Çarşı ağalarının reyisi... Gede cem, herifin sakkalına sövecem.

— Amman nene, söveceksen bi eyice söv, bize de rahat verdikleri yok.

(1) Şekersiz pelte. Sonradan üzerine şeker konularak yenir.

**EVİNİZİN BANKASI
HERKESİN BANKASI**

TÜRKİYE EMLAK KREDİ BANKASI

(Basın: 60206 - A - 20397 — 119)

A K B A B A

Sahibi: Ergin ORTAÇ, yazı işlerini fiilen idare eden: Kadri Yurdatap, dizildiği ve basıldığı yer: Akbaba Matbaası, sekreter: Selâmi M. Yurdatap, **İDARE YERİ:** Divanyolu Klodfarer Caddesi, No. 8 - 10, Daire: 3, İstanbul. Telefon: 22 18 11 Fiyat: 125 kuruş.

(Basın: 60568 - A - 21079 - 120)

— Senin sarı gızına da mı ceza yazdılar?
— Yoo, benim garıma gızına yazdıkları yok amma, hep bana yazdılar.
— Benim sarı gızına yazdılar... Göya ben, sarı gızı goynuma alıp da yataymışım...
— Annamadım...
— Ben de annamadım ki... Amma gedince soracam, diyecem, lan reyis lan diyecem, sen sarı gızını goynuna alın da mı yatan?
— Bici, hayretle baktı ninenin yüzüne:
— Şimdi sana, gızını goynuna alıp yatmadın diye mi ceza yazdılar?
— Ne belledin ya?...
— Pek, ne garışırmiş belediye bu na?...
— Ganunmuş.
— Yeni mi çıkmış?
— Ne biliyim ben, zaar yeni çıkmış. Gunnasa bari gızım, üç aydır ne gunnar ne de görür...
— Bici, daha çok şaşı:
— Senin gız mı gunnamıyor ne ne? dedi.
— Hee...
— Evlendir, gunnasın...
(Devamı var)

(İlanlık: 3773 - 118)

Milletler Gülüyor

Nasıl yapılır?

Konuk edildiği evde yediği yemeklerin tadı damağında kalan İskoçyalı kadın:

— Bu nefis salatayı nasıl yaptığınızı öğrenebilir miyim? diye sordu.

Ev sahibesi cevap verdi:

— Zeytinyağını koyarken, bir İskoçyalı olduğumu unutmaya çalıştım!

Rossi'ler şirketi

İtalya'da adamın biri, «Rossi. Rossi, Rossi ve Rossi» adındaki hukuk işleri bürosuna telefon eder:

— Alo, senyör Rossi ile görüşmek istiyorum.

— Senyör Rossi seyahate çıktı.

— Pek, o halde bana senyör Rossi'yi verin.

— Senyör Rossi mahkemede.

— O halde öteki Rossi'yi verin.

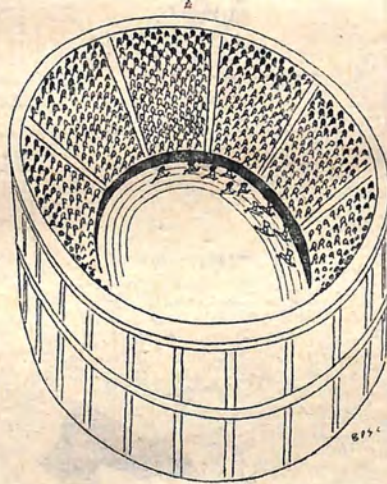
— O da meşgul. Bir müvekkili ile konuşuyor.

— Öyleyse öbür Rossi ile konuşayım.

— Evet, bendenizim, buyurun!..

Yazısız

Yazısız

Kaynanalar

İki komik, bir kahvede oturmuş, palavra yarışı yapıyorlardı.

Biri:

— Kaynanam 120 kiloluktur, dedi. Hem de gölgesinden çok korkar. Neden biliyor musun?...

— Hayır.

— Gölgesine bakınca bir kaç kişinin kendisini takip ettiğini sanıyor da ondan...

Beriki dudak büktü:

— Amma yaptın ha, benimkinin yanında seninki şişman bile sayılmaz. Benimki o kadar şişman, o kadar şişman ki, yere düştünce bir daha kalkamıyor. Neden kalkamıyor biliyor musun?...

— Yooo...

— Uyuyup kalıyor da ondan...

Şaka

Hâkim, suçluya:

— Karınızı üçüncü kattan aşağı atmış, ağır yaralanmasına sebep olmuşsunuz, diye çıkışır.

Suçlu:

— Hâkim bey, der. Bu kadını yaşatamaz, görüyorsunuz ki hiç şakadan anlamıyor!...

Sır

Konu, kadın ve gevezelikti. Er.

keklerden biri:

— Yeryüzünde sır saklamasını bilen kadın var nudur acaba? dedi.

Arkadaşı cevap verdi:

— Her kadın sır saklar. Fakat sakladığı şeyin «sır» olduğunu bilmezse...

— Karım, silah taşımaya izin verdiğinden beri hizmetçinin yanına yaklaşamıyorum!...

Dünya Karikatürleri

ÇIPLAKLAR
KAMPI

ÇIPLAKLAR
KAMPI

YAZISIZ...

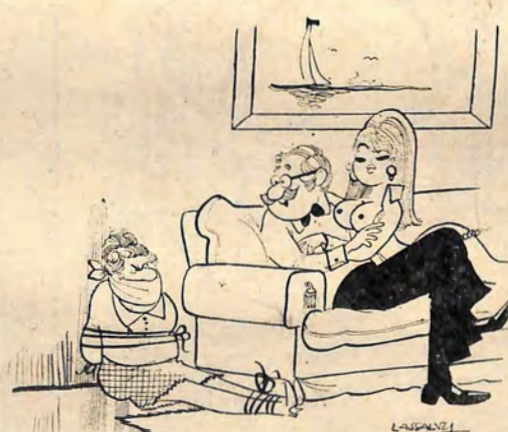
YAZISIZ...

-EVET DOSTUM, BİR HAFTADAN BERİ
ÇALIŞMA SEKLİMİ VE SEKRETERİ-
Mİ DEĞİŞTİRDİM!...

YAZISIZ...

-SURAT ASMA, YOKSA SENİ
BODRUMA KİTLERİM!...

-BABA, BUĞECE İÇİN ARA-
BANLA SEKRETERİNİ BA-
NA VERİR MİSİN?..

-SANA UYMAK İÇİN BU
ÇAREYİ BULDUM!...

-AFEDERSİNİZ, İĞNEYİ SADECE
SANDALINIZA BATIRMAK İS-
TEMİŞTİM!...

TÜRKİYE İŞ BANKASI

**millî
bankacılık
hizmetinde
47 yıl**

AKBABA-LOTO 7

İSİM :

ADRES :

1	2	3	4	5	6
---	---	---	---	---	---

AKBABA LOTO oynayın, 5000 liraya kadar kazanın

Sevgili okurlarımız,
AKBABA LOTO yarışmasının yedincisini bu sayımızda sunuyoruz.
«AKBABA LOTO» yarışmasına katılmakla gülecek, eğlenecek ve 5000 (Beş bin) liraya kadar kazanmak şansına sahip olacaksınız.

Aşağıda 1'den 6'ya kadar numaralanmış 6 karikatür görüyorsunuz. (1'den 6'ya kadar olan bu sayılar, AKBABA LOTO kuponundaki karelerin içinde de aynen bulunmaktadır.) Bu 6 karikatürle ilgili diğer 6 karikatür de çeşitli harflerle gösterilmiştir.

Buna göre hangi numaralı karikatürün, hangi harfli karikatürle ilgili olduğunu bulup AKBABA LOTO kuponundaki 1'den 6'ya kadar sayılarla gösterilen karelerin içine uygun harfleri yazınız. Böylece, kelimeyi çözmüş olacaksınız. İsminizi ve adresinizi de yazdıktan sonra kuponu kesin, bir liralık posta puluyla beraber bir zarfa koyup Akbaba adresine yollayınız.

Hepinize bol şanslar, başarılar dileriz.

